

Naděje je motorem

**Martin Pirkl,
ekonom**

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze
2/2026 / ročník XXXVI / 39 Kč

9 Úspěch Diecézních lesů

12 Prokop Brož: Vnímat nové a neztrácet jemnocit

17 Historie ornátu

24 Synodální proces vstupuje do realizační fáze

Milovaný...
rozněcej oheň Božího daru ...
ducha síly, lásky a rozvahy.
Nestyď se vydávat svědectví
o našem Pánu.

2 Tim 1,6-8

Nestyď se

královehradecká diecéze

OBLASTNÍ SETKÁNÍ

28.2.2026

CHO

9:00 - 17 hod

Nové Adalbertinum

Velké náměstí 32, HK

program pro děti

- MODLITBA CHVAL
- KATECHEZE A SVĚDECTVÍ
- MŠE SVATÁ
- MODLITBA ZA VYLITÍ DUCHA SVATÉHO

Info a přihlášení: www.spolecenstvi-echad.cz

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Ekonomika je služebníci
pastorace / Martin Pirkl
- 9 **aktuality z diecéze**
Diecézní lesy Hradec Králové
zaznamenaly další úspěch!
- 10 **seriál**
Intronizace
královéhradeckých biskupů
- 12 **osobnosti diecéze**
Vnímat nové věci a neztrácet
jemnocit / Prokop Brož
- 17 **liturgie**
Ornát
- 19 **osobnosti diecéze**
Láska přemáhá zlobu světa
- 24 **ze života církve**
Synodální proces vstupuje
do realizační fáze
- 26 **pastorace**
- 30 **Papežská misijní díla**
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník.

Vydává:

Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35/44,
500 03 Hradec Králové.

Adresa redakce:

Tiskové odd., Velké nám. 35/44,
500 03 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,

e-mail: adalbert@bihk.cz

Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Ondřej Štulc

Tisk: Tiskárna Garamon s.r.o.,
Hradec Králové.

Cena: 39 Kč.

Roční předplatné: 429 Kč.

Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 /5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

Redakce Adalbertu si vyhrazuje právo
na krácení příspěvků nebo nevydání
příspěvků doručených redakci.

ISSN 2570-7531

Ovocem půstu – Jednota Kristova Těla

Až budeme vstupovat do postní doby, budeme stát znovu na prahu cesty, která vede do hloubky — k samotnému srdci křesťanské víry. Půst, modlitba a almužna nejsou pouhé formální úkony, ale prostor, kde se může znovu narodit naše srdce. Jsou jakousi vnitřní pustinou, v níž se setkáváme se sebou samými, se svými nedokonalostmi, ale především s Bohem, který všechno proměňuje.

A právě zde nám zaznívá silné slovo apoštola Pavla: „*Neboť všichni jste synové Boží skrze víru v Kristu Ježíši. Vždyť vy všichni, kteří jste byli v Krista pokřtěni, Krista jste oblékli.*“ (Gal 3,26–27) V jádru postní doby nejde o náš výkon, ale o navrácení se k vlastní křesťanské identitě. Pán nás už oblékl do Krista — jsme jeho bratři a sestry, milované děti Otce. Každé obrácení, každé pokání je vlastně návratem k tomuto daru, k této pravdě o nás samých.

Tento Pavlův text nás vede ještě dál: „*Již není Žid ani Řek, již není otrok ani svobodný, již není muž ani žena, neboť vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši.*“ (Gal 3,28) V časech, kdy svět často zdůrazňuje rozdíly a staví hranice, apoštol připomíná, že v Kristu tyto zdi nemají poslední slovo. Jednota Církve je plodem Kristova kříže, který spojuje všechny, kdo se nechávají proměnit jeho láskou. Půst tedy není jen osobním zbožným úsilím, ale také cestou k větší jednotě s druhými – v rodině, farnosti, společnosti.

Křesťanský půst není útek od světa, ale proměna pohledu na něj. Učí nás dívat se očima Krista, který se sklonil k člověku, aby ho pozvedl. Učí nás milovat konkrétně – odpuštěním, sdílením, službou. Učí nás, že pravá svoboda neleží v tom, kolik si můžeme dopřát, ale v tom, kolik jsme ochotni darovat.

A nakonec zaznívá Pavlovo zaslíbení: „*A jestliže jste Kristovi, jste símě Abrahamovo, dědicové podle zaslíbení.*“ (Gal 3,29) Jsme dědicové víry, která nese plody naděje i v temnotách. Bůh své zaslíbení naplnil v Ježíši Kristu — a my máme účast na tomto díle vykoupění. Postní doba je proto nejen návratem k pokání, ale i novým rozkvětem víry, která se připravuje na světlo Velikonoc.

Přejme si tedy, aby nadcházející postní týdny byly skutečnou cestou z prachu k životu, ze sobectví k darování, ze strachu k lásce. Abychom, až znovu uslyšíme velikonoční Aleluja, mohli s radostí vyznat: jsme jedno v Kristu Ježíši – a v Něm máme nový život.

Ekonomika je služebnicí pastorace

Ing. Martin Pirkl, aktivní farník ústeckoorlické farnosti a ekonom Arcibiskupství olomouckého. Muž, který musí stát nohama pevně na zemi, ale zároveň musí mít srdce upřené k hodnotám, jež nás přesahují. O tom všem se ochotně rozpovídal.

„Žijete v královéhradecké diecézi, ve farnosti Ústí nad Orlicí. Pracujete však jako ekonom Arcidiecéze olomoucké.“

Nebylo to nic, co bych si sám naplánoval u stolu. Spíše to vnímám jako řízení shůry a výzvu ke službě. Tehdy jsem měl jiné zaměstnání a o změně jsem ani neuvažoval. Když přišla nabídka z olomouckého Arcibiskupství, bral jsem to jako příležitost zúročit své zkušenosti v širším měřítku. Ano, dojíždění je náročné a vyžaduje to velkou disciplínu i toleranci mé rodiny, ale Olomouc je duchovním srdcem Moravy a práce zde má neopakovatelný smysl.

„Prozradíte něco o vašem dětství, dospívání a rodině?“

Vyrostl jsem v prostředí, kde se víra i práce braly vážně, ale s láskou. Moje dětství mě naučilo skromnosti a úctě k přírodě i k odkazu předků. Vážím si důvěry, kterou jsem dostal od svých rodičů i tehdejších duchovních správců. Asi od třetí třídy jsem se stal ministrantem v naší farnosti. Bylo to spíše později než moji vrstevníci. Zajímal jsem se o službu u oltáře, také i o to, co za tím je. Vypomáhal jsem v kostelnické službě, do které jsem se později zapojil naplno. V Ústí nad Orlicí je služba kostelníka dlouhé roky v rukou mladých, mnohdy ještě studujících. Přijetí odpovědnosti formovalo mé dospívání. V tomto mladém období jsem se stal akolytou, tedy pomocníkem při podávání

svatého přijímání. Dnes se s manželkou snažíme hodnoty – tedy víru, vzájemnou oporu a zodpovědnost – předávat i našim dětem. Rodina je pro mě tím nejdůležitějším „hospodářským výsledkem“.

„...vytvořili jsme tým, kde se setkává svět teologie se světem moderní správy majetku. Sedíme u jednoho stolu s biskupy, kněžími, právníky, majetkáři, stavaři i odborníky na finanční trhy. Duchovní otcové jsou těmi, kteří do našich ekonomických úvah vnášejí ten nejdůležitější parametr, pastorační potřebu.“

„Co vás formovalo pro tak zásadní práci na Arcibiskupství?“

Vystudoval jsem ekonomii a před příchodem do církevních struktur jsem působil v komerční sféře. Právě tato zkušenost „z venku“ je pro mou současnou roli klíčová. Církev potřebuje

v ekonomických otázkách profesionalitu, efektivitu a schopnost mluvit jazykem moderního managementu, aniž by přitom ztratila svou tvář. Role ekonoma na Arcibiskupství je trochu odlišná od běžné korporátní pozice. Je zde přesah do řízení firem, procesů s mnoha obory. Je to neustálý boj o rovnováhu. Pokud chce člověk svou práci dělat poctivě, pohlcuje ho to. Ale právě víra a rodina jsou pro mě ventilem. Bez nich by se ze mě stal jen suchý úředník.

„Zbývá vám vůbec nějaký čas na osobní život při tolika funkcích?“

Čas na osobní život si musím „vybojovat“ v kalendáři, ale je to nezbytné pro zachování čisté hlavy. Volný čas trávím s rodinou, rádi cestujeme, poznáváme nová místa, mnohdy ale pěšky s batohem na zádech českou krajinou. Jsem včelařem a chovatelem ovcí. Ovce kamerunská mě okouzila natolik, že jsem se asi před deseti lety rozhodl pro čistokrevný chov v kontrole užitekosti.

„Takže se vám jistě hodí i vaše zemědělské zkušenosti v podnikatelské sféře Arcibiskupství, kam patří i zemědělská činnost...“

Rozhodně ano. Když sedíme na poradě o hospodaření v našich farmách, statcích, lesích nebo vinařství, vím, o čem je řeč, nejen z tabulek v Excelu. Každý obor zemědělství je specifický a vyžaduje

(Synek Martin při audienci papeže Františka

(Se synem Martinem na italské zmrzlině v Brixenu

odborníky, Bohu díky je máme, rád se od nich také učím. Chov ovcí nebo včelaření mě naučil trpělivosti a pokoře před přírodou. Pochopil jsem, že ne všechno jde naplánovat od zeleného stolu. Pomáhá mi to mluvit stejnou řečí s našimi lidmi v terénu. Vidí, že jim rozumím, když řešíme sucho nebo výnosy, a pro mě je to zase připomínka, že církevní majetek není jen položka v účetnictví, ale živá krajina, o kterou musíme pečovat s péčí řádného hospodáře.

77 Co se vám vybaví pod pojmem církevní ekonomická soběstačnost diecézí?

Svoboda a odpovědnost. To jsou dvě strany téže mince. Soběstačnost znamená, že už nebudeme závislí na státu, což nám dává vnitřní svobodu, ale zároveň na nás klade obrovský nárok: musíme s církevním majetkem hospodařit tak, abychom z výnosů dokázali financovat život Církve i za padesát let.

77 V ČR jsou diecéze, které disponují velkým majetkem, ale jsou i takové, které mnoho majetku nemají. Jak s touto skutečností nakládat?

Tady nastupuje princip solidarity. V rámci České biskupské konference funguje Fond solidarity, kam majetnější diecéze přispívají těm, které mají horší výchozí pozici, např. ty v pohraničí. Církev je jedno tělo a nemůžeme nechat jeden úd strádat, zatímco jiný prosperuje.

77 Blíží se konec pobírání finančního příspěvku od státu. Bude to hospodářský šok?

Šok by to byl, kdybychom posledních deset let prospali. My se na to ale intenzivně připravujeme. V rámci diecézí budujeme portfolio investic – od zemědělství a lesnictví až po finanční investice a nákupy nemovitostí. Přesto to bude náročné období, které nás donutí k revizi všech výdajů. Nebude to pád z útesu, ale spíše zkouška dospělosti.

77 Je možné striktně oddělovat duchovní a podnikatelskou činnost Církve?

(Cyklistika je jedním z relaxačních prostředků

Při plánování investic se striktně oddělovat duchovní a podnikatelská činnost musí. Jinak by to nefungovalo správně. Jde o jednoduchý proces. Na začátku se rozhodujete koupit například nemovitost, budovu, chcete ji pronajímat, spočítáte si návratnost, popíšete rizika, jde o podnikatelskou činnost. Nemůže se stát, že nemovitost v konečném důsledku na sebe nevydělá, protože je nájemníkem neziskovka, nemůže dostatečně platit, tak skrz pomoc bližním měníme podnikatelskou činnost na duchovní. Nezdar původního plánu by byl chybou ekonomů! Ale na druhou stranu, podnikání v Církvi není cílem, ale prostředkem. Každá koruna, kterou vyděláme v církevních lesích nebo z pronájmů, slouží k tomu, aby mohl být v dané farnosti kněz, aby fungovala Charita nebo církevní škola. Ekonomika je služebnicí pastorační.

77 Má Církev potenciál se uživit a pokrýt všechny náklady?

Pokud budeme chtít udržovat každý jednotlivý zchátralý kostelík v zemi, pak je odpověď pravděpodobně ne. Ale pokud budeme rozumně prioritizovat a spolupracovat se státem a s obcemi na ochraně kulturního dědictví, pak věřím, že Církev má potenciál být životaschopná v plnění svého hlavního poslání.

77 Co vidíte jako stěžejní v otázce lidských zdrojů?

☛ Při liturgii v domovském kostele v Ústí nad Orlicí

☛ Uznáný a pro užitek sledovaný chov ovcí je velkou radostí

Církev už dávno nejsou jen kněží. Jsou to stovky civilních zaměstnanců, odborníků. Jako ekonom vím, že pokud chceme mít na důležitých profesích kvalitní lidi, musíme je zaplatit konkurenceschopně. Nemůžeme stavět jen na jejich nadšení. Stěžejní je pro mě profesionalizace a pocit sounáležitosti zaměstnanců s posláním Církve.

☛ Sounáležitost je krásná věc. Ale všude, v každé komunitě se najdou nepoctivci a lidé, kteří hledí jen na vlastní prospěch... Máte tu zkušenost i v církevních kruzích?

Bylo by naivní a neupřímné tvrdit, že církev je vůči těmto lidským slabostem imunní. Církev tvoří lidé, a lidé chybují. I v našem prostředí se setkáváme s nepochopením, osobními ambicemi nebo snahou o vlastní prospěch. Moje role ekonomů je ale právě v tom, abych nastavil transparentní kontrolní mechanismy. Víra není omluvou pro amatérismus nebo slepou důvěru. Naopak, o to víc musíme dbát na etiku a poctivost, protože nespravujeme své peníze, ale prostředky svěřené k dobrému účelu. Špatná zkušenost mě vždy mrzí, ale o to víc si vážím těch stovek poctivých kolegů, kteří slouží s čistým úmyslem.

☛ Pán Bůh zaplať..., s nadsázkou „vatikánská měna“, pro vás tedy asi nebude tvrdou valutou...

Je to krásná věta a v duchovní rovině má nekonečnou hodnotu. Ale elektřinu, plyn a mzdy z ní nezaplatíme. Musíme se v Církvi naučit, že poděkování a férová odměna musí jít ruku v ruce.

☛ V čem se musí Církev naučit myslet ekonomičtěji?

V uvědomění si, že vlastnit majetek není jen dar, ale i velký závazek. Musíme se v Církvi přestat bát mluvit o penězích a efektivitě. Ekonomické uvažování není hříchem, je projevem dobrého hospodáře z evangelijního podobenství o hrnách.

☛ S rodinou při putování Křížovou cestou na Andrlově chlumu u Ústí nad Orlicí

☛ Jaký je současný ekonomický stav českých a moravských diecézí?

Řekl bych, že jsme ve fázi budování základů. Disponujeme majetkem, který se učíme efektivně spravovat. Nejsme chudí, ale nejsme ani v balíku, jak si někdy veřejnost myslí. Většina našeho majetku je v nemovitostech, ke kterým je vázána nemalá péče.

☛ Sekulární společnost se však dívá na majetek Církve velmi přísným okem. Mnozí jsou toho názoru, že Církev majetek získaný zpět díky restitucím de facto státu sebrala. Jak na toto reagovat?

Je to časté nepochopení historie. Restituce nebyly darem nebo krádeží, ale navrácením toho, co bylo Církvi protiprávně odňato a co stát po desetiletí zanedbával. My ty majetky nedostali, aby se nám lépe žilo v palácích. Dostali jsme je zpět s obrovským dluhem na jejich údržbě a s odpovědností se o ně postarat. Církev tyto výnosy nepoužívá pro osobní zisk, ale vrací je společnosti skrze charitativní činnost, školství a péči o kulturní dědictví, které patří nám všem. Nejlepší odpovědí na tyto kritické hlasy je naše viditelná práce - opravené kostely a budovy v obcích či městech, fungující církevní školství všech stupňů, společností velmi využívaná sociální, zdravotnická zařízení a hospice provozované Církvi.

⊣ Apoštolský nuncijs J. T. Okolo na návštěvě Arcibiskupství olomouckého

77 Musíme se vše učit od sousedů, nebo máme v něčem navrch?

V Německu či Rakousku mají systém církevní daně, který jim závidět nemusíme. Číní je sice bohatými, ale také velmi závislími na státní administrativě. My v Česku jsme prošli unikátním procesem restitucí, který nás naučil dravosti a samostatnosti. V tom, jak dokážeme z nuly budovat moderní hospodaření, bychom mohli být my inspirací jiným.

77 Můžete to trochu rozvést?

Zatímco v sousedních zemích je Církev často závislá na přímých platbách věřících či státu, my jsme byli okolnostmi dotlačeni k tomu, abychom se chovali jako moderní investoři a podnikatelé. Museli jsme od nuly vybudovat lesnické divize, správu nemovitostí a finanční portfolia. Tato nutnost nás naučila velké efektivitě a odvaze. Tato nezávislost je sice vykoupena tvrdou prací a rizikem, ale dává nám svobodu rozhodovat o svých prioritách bez vnějších tlaků. To ale hovořím jen o hospodářské činnosti, činnost hlavní, tedy duchovní si nedovedu představit bez zapojení věřících, například projektem Donátor, kdy velká rodina malých dárců se dokáže svými dary podílet na zajištění mezd pro kněze.

77 Ubývá věřících i duchovenstva. Dělá vám to jako ekonomovi vrásky?

Jako ekonomovi ano, protože ubývá příspěvatelů i klientů. Ale jako křesťan vím,

že Církev není o počtech v tabulkách. Méně lidí nás nutí k vyšší kvalitě a ke hledání nových cest. Vrásky mám, ale nejsou ze strachu, spíše z přemýšlení, jak na to reagovat.

77 Chov ovcí nebo včelaření mě naučily trpělivosti a pokoře před přírodou. Pomáhá mi to mluvit stejnou řečí s našimi lidmi v terénu. Vidí, že jim rozumím, když řešíme sucho nebo výnosy, a pro mě je to zase připomínka, že církevní majetek není jen položka v účetnictví, ale živá krajina, o kterou musíme pečovat s péčí řádného hospodáře.

77 Předpokládám, že na to nejste sám.

To rozhodně nejsem. Role ekonomu by byla neudržitelná, kdyby šlo o výkon jednoho muže. Hledání nových cest je založeno na týmové spolupráci. Na arcibiskupství v Olomouci jsme vytvořili tým,

kde se potkává svět teologie se světem moderní správy majetku. Sedíme u jednoho stolu s biskupy, kněžími, právníky, majetkáři, stavaři i odborníky na finanční trhy. Duchovní otcové jsou těmi, kteří do našich ekonomických úvah vnášejí ten nejdůležitější parametr – pastorační potřebu.

77 Váš život se prolíná Diecézí královéhradeckou a Arcidiecézí olomouckou. Jste dnes ještě Hradečákem nebo už spíše Olomoučákem?

To je otázka na tělo! Duchovně, srdcem a domovem zůstávám v podhůří Orlických hor – tam mám kořeny, farnost, rodinu a přátele. Ale profesně mě Olomouc naprosto pohltila. Člověk nemůže pracovat pro tak významnou instituci, jako je olomoucké Arcibiskupství, a zůstat k ní citově chladný. Říkám s nadsázkou, že jsem východočeský patriot v moravských službách. Tato dualita mě vlastně obohacuje; dává mi to nadhled, který je v mé profesi občas potřeba.

77 Máme nad tím vším, o čem jsme spolu hovořili, naději?

Naděje je základní křesťanská ctnost. Kdybych nevěřil, že moje práce má smysl a že Církev má své místo i nadále v budoucnosti lidské společnosti, nedělal bych to. Finance jsou jen technika, ale naděje, ta je motorem.

Diecézní lesy Hradec Králové zaznamenaly další úspěch!

Diecézní lesy Hradec Králové byly zařazeny mezi sto nejlepších firem za rok 2025. Panevropská společnost pro kulturu, vzdělávání a vědecko-technickou spolupráci Comenius uspořádala již třicátý ročník „Českých 100 Nejlepších“.

Cílem soutěže je v celonárodním měřítku nalézt, vybrat, zviditelnit a ocenit české firmy, podniky, či společnosti z co nejširšího spektra ekonomických aktivit, které dosahují vynikajících, mimořádných anebo pozitivně pozoruhodných výsledků.

V letošním roce byly kromě 100 nejlepších oceněny i společnosti a instituce 8 oborových kategorií, které mají bezprostřední dopad na životní úroveň obyvatel ČR, tzn.: Cestovní ruch & hotelnictví, Dynamický růst & stabilita, Strojírenství & Informační a komunikační technologie, Invence – nasazení – export – zisk, Stavebnictví & doprava, Zaměstnanost & výrobní družstevnictví, Životní prostředí – zemědělství – potravinářství, Zdraví – vzdělání – humanita.

Pro diecézní lesy to není první ocenění

„Je to prestižní ocenění práce a úspěšnosti naší firmy. A především toho, že koncept společného podniku, který spravuje církevní lesy v po celé diecézi byl nadčasový a že jdeme správnou cestou. Už vloni jsme získali cenu Diamant českého byznysu v Pardubickém kraji,“ komentoval ocenění Pavel Starý, ředitel Diecézních lesů Hradec Králové.

Jedním z vrcholů soutěže bylo i ocenění devíti mimořádných žen populárním titulem „Lady Pro“ a ani letos nechyběly ocenění „Gentleman Pro“, které získalo deset

významných mužů. Nedílnou součástí pátku dne „D“ Českých 100 Nejlepších je vždy konference na tradiční téma „Klíčové faktory úspěchu“, kde o své cestě za úspěchem hovoří pestrý výčet osobností, které mají k tomuto tématu po právu co říci.

Církev umí hospodařit se svěřenými majetky

„Pro královéhradeckou diecézi je velkou ctí, že Diecézní lesy Hradec Králové patří mezi stovku nejúspěšnějších firem. A je to znamením, že Církev umí hospodařit se svěřenými majetky. Děkuji Ing. Pavlu

Starému, který naši lesnickou firmu vede, a celému jeho týmu za výbornou správu církevních lesů. Přeji jim mnoho úspěchů v další práci. Jsem moc rád, že máme tak skvělý tým,“ řekl k úspěch diecézní firmy generální vikář Mons. Jan Paseka.

Žebříček nejlepších firem, osm oborových kategorií a také ocenění osobnostem „Lady Pro“ a „Gentleman Pro“ staly veřejnými prostřednictvím celostátních médií, detailní výsledky jsou také k nalezení na www.comenius.cz.

Pavel J. Sršeň)

Diecézní lesy Hradec Králové získaly ocenění od Panevropské společnosti pro kulturu, vzdělávání a vědecko-technickou spolupráci Comenius

Intronizace královéhradeckých biskupů v době baroka a osvícenství (4)

Kapitola IV – Intronizace biskupů ve smíru s představiteli města

Pátý královéhradecký biskup **Tobiáš Jan Becker** se narodil 15. července 1648 v Králíkách. Než se stal královéhradeckým biskupem, působil v Praze a v Hostinném. Proslul jako velmi dobrý řečník a neúnavný zpovědník. Jako první aktivně řešil stavbu biskupské rezidence v Hradci Králové. Po roce 1700 se změnila atmosféra ve městě. Bylo to zapříčiněno tím, že úřady zastávala nová generace, která v biskupovi již neviděla hrozbu a konkurenci, a dozajista také pomohlo, že od daného roku byl členem městské rady jeden ze zdejších jezuitů. Velký vliv na změněný postoj města měla zřejmě i skutečnost, že Becker byl prvním královéhradeckým biskupem, který **nepocházel z aristokratických kruhů**, nýbrž z měšťanské rodiny. Biskup Becker zemřel 11. září 1710 a byl pochován v kryptě katedrály Svatého Ducha.

Tobiáš Jan Becker byl císařem Leopoldem I. jmenován královéhradeckým biskupem 24. listopadu 1701. O nově jmenovaném biskupovi byl ihned informován vyslanec na papežském dvoře, jemuž byla zaslána biskupská prezence Tobiáše Beckera, aby ji odevzdal co nejdříve papeži, aby mohl Becker brzy nastoupit do úřadu. Z textu prezence se dozvídáme, že panovník spoléhá, že místo biskupa v Hradci co nejdříve zaujme vhodný pastýř. Z toho důvodu navrhuje do úřadu Tobiáše Beckera, který je vzdělaný, vede mravný život, má skvělé schopnosti a v práci je horlivý a neúnavný.

Konfirmační bula byla vydána dne 6. dubna 1702. Papež v ní oceňuje císařovo skvělé doporučení a vyjadřuje přání, aby bylo více takových biskupů. Bula došla do Prahy 25. dubna společně s bulami pro arcibiskupa, panovníka, hradeckou kapitolu, klérus a lid diecéze, v nichž jsou všichni nabádáni k poslušnosti. Dále byla

doručena i absolve a bula s dispensem, který umožňoval, aby při Beckerově svěcení asistovali místo biskupů infulovaní opati. Becker přijal svěcení od litoměřického biskupa Jaroslava ze Šternberka 14. května 1702.

Oproti svým předchůdcům byl Becker **intronizován velmi brzy**. Ceremonie proběhla dva týdny po jeho svěcení, tedy 27. května. Přestože si ve své skromnosti nepřál jakoukoliv slávu, dostalo se mu ve městě slavnostního uvítání. Biskup toho dne vyjel z Chrasti do Bukoviny nad Labem, kde si oblékl pontifikální roucho a přijal gratulace od broumovského opata Otmaru Zinkeho a dvou hradeckých kanovníků. Poté se všichni vydali do Roudničky a na kopci u kostela sv. Jana městská jízda vypálila čestnou salvu a následně doprovodila kočár s biskupem k Hradci Králové. Před městem nového biskupa očekával hejtmán Ferdinand Rudolf Dobřenský z Dobřenic a známý šlechtic, mecenáš umění František Antonín Špork dokonce nastoupil k biskupovi do vozu. Biskupův kočár následoval vozy s broumovským opatem, kanovníky, hrabětem Zárubou z Kostelce a Cerekvice a další, v nichž jeli úředníci od dvora. Před mostem u města čekali pěšáci, na druhé straně shromážděný klérus. Klerici biskupa přivítali a poté kráčeli před jeho kočárem až k městské bráně, kde již čekali radní. Biskup byl na nedalekém místě přivítán také minority a od Mýtské brány se vydal k jezuitské koleji. U dveří kostela Nanebevzetí Panny Marie jej přivítal rektor s dalšími jezuiti a vzácnými hosty. Následně biskup vešel do koleje, kde poobědval s představiteli města. Přijetí pozvání k obědu předznamenávalo nadcházející **zlepšení vztahů**, neboť jak víme z minulých čísel tohoto seriálu, představitelé města slavnosti intronizace vesměs ignorovali.

Druhého dne kráčel biskup v pontifikálním oděvu ke katedrále společně s broumovským opatem, kanovníky a klérem v pluviálech. Při vstupu do katedrály byl přivítán jedním z kanovníků a poté usazen na trůn, po jehož pravé straně měl místo opat. Všichni přítomní vyslechli od konzistorního notáře znění papežské konfirmační buly a řeč jednoho z kanovníků. Poté biskup zapěl *Te Deum laudamus* a odsloužil mši svatou.

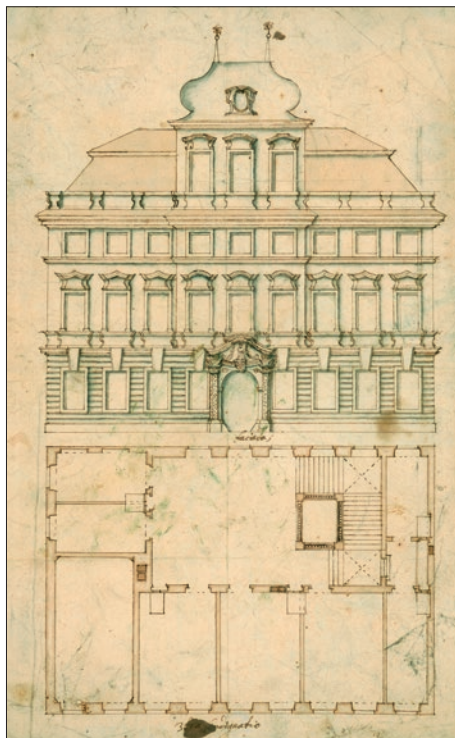
Pro biskupa bylo tradičně připraveno divadlo k jeho poctě. Jednalo se o alegorii, jejímž námětem byl, v souladu s biskupovým jménem, starozákonní příběh Tobiáše a jeho strážného anděla Rafaela. Rafael byl ve hře představen jako dobrý duch bdící nad královéhradeckou diecézí, který uvedl biskupa na jeho stolec.

Jan Adam Vratislav z Mitrovic byl císařem jmenován královéhradeckým biskupem v roce 1710. V mládí působil jako olomoucký kanovník a poté jako probošt boleslavského kolegiálního kostela a také u Všech svatých na Pražském hradě. O rok později se stal proboštem kapitulního kostela sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. Jan Adam pocházel z nejvyšších aristokratických kruhů, a není tedy divu, že měl široké společenské zázemí a kontakty, které mu otevřely cestu až k architektovi Janu Blažejovi Santini-Aichelovi, jehož pověřil dostavbou biskupské rezidence. Hradec Králové se díky němu proměnil v důstojné biskupské sídlo.

Jan Adam byl jmenován královéhradeckým biskupem 12. listopadu 1710 a ještě téhož dne byla zaslána papeži jeho prezence společně s doporučením císaře. V rámci sledování vztahů města a úřadu biskupa je nezbytné vzít v úvahu **gratulaci** k získání úřadu královéhradeckého biskupa, kterou Mitrovicovi **zaslala**

◀ Pátý královéhradecký biskup Tobiáš Jan Becker

◀ Plán průčelí a 3. podlaží biskupské rezidence, perokresba, 1. desetiletí 18. století.

◀ Šestý královéhradecký biskup Jan Adam Vratislav z Mitrovic

městská rada již dva týdny po císařském jmenování. Konšelé mu přáli zdraví a prosperitu (*guten Gesundheit und all selbst verlangeten Prosperität*).

Jakmile byl Mitrovic 12. května 1711 potvrzen bulou papeže Klementa XI., začal obratem řešit své nadcházející svěcení, o jehož udělení požádal ostříhomskeho arcibiskupa, kardinála Kristiána Augusta. Ten mu sdělil, aby za ním přijel do Vídně s papežskou konfirmační bulou. Zde ho 14. června vysvětil na biskupa. Dva dny po konsekraci zaslala novému biskupovi gratulaci ke svěcení královéhradecká kapitula.

V pondělí 7. září vyjel Vratislav z Mitrovic z Chrasti směrem k Hradci Králové za doprovodu broumovského opata, valdického kartuziánského převora a představeného žirečských jezuitů. Biskup si s sebou vzal pontifikální oděv, který oblékl ve Vysoké nad Labem. Poté ho přivítali kanovníci, kteří se k němu připojili společně s krajským hejtnanem Ferdinandem Rudolfem Dobřenským z Dobřenic a všemi přítomnými. Mezi nimi byli i nejvyšší dvorský sudí Jeroným Colloreto z Opočna, královský podkomoří Jan

Adam Záruba z Hustířan a František Antonín Špork.

V okamžiku, kdy se kočár s biskupem objevil u kopce sv. Jana, začaly vyzvánět zvony. Zde se předvedla část městské jízdy, druhá část vzápětí vypálila čestnou salvu a jeden z jezdců biskupa přivítal. Když se zástup přiblížil k městu, byla vypálena další salva za vyzvánění všech městských zvonů. U mostu před městem čekali klerici; v pořadí od nejdůstojnějšího kanovníka políbili kříž na znamení věrnosti biskupovi. Radní čekali u městské brány, kde biskupa jménem celé rady pozdravil syndik Václav Josef Sýkora. Z Mýtské brány vyšel biskup směrem do centra města; cestou ještě přijal přivítání minoritů od sv. Anny. Poté byla vypálena další čestná salva.

Před biskupem kráčeli dva ozbrojení **zástupci měšťanů**, samotný biskup jel v šestispřežném voze a za ním jela vrchnost. Z jezuitského kostela jim vyšel vstříc rektor koleje Jan Slavík, rektor jičínské koleje a všichni zdejší jezuité, aby přivítali svého nového pastýře. Poté všichni přítomní doprovodili biskupa do jeho sídla.

Druhého dne, 8. září, se klérus seřadil podle hodností před biskupskou rezidencí. Vratislav z Mitrovic odtud za vyzvánění zvonů a zvuků trub a tympanů kráčel v pontifikálním rouchu. U slavobrány byl připraven baldachýn, který nad něj vyzdvihli čtyři radní. Ve dveřích katedrály biskupa krátce pozdravil nejdůstojnější kanovník, podal mu kropáč a vpustil jej dovnitř. Biskup za zpěvu *Te Deum laudamus* přistoupil k oltáři, odkud pokračoval k trůnu, z něhož vyslechl znění císařské prezence a papežské konfirmační buly. Následně na znamení věrnosti každý políbil biskupovi ruku. Ten se od trůnu přemístil k oltáři, kde zapěl *Veni Sancte Spiritus*, pronesl modlitbu k Duchu Svátému a udělil požehnání. Poté byla odsloužena mše, biskup udělil další požehnání a odebral se do své rezidence, kde byla připravena slavnostní hostina. Při té příležitosti obdrželo městské vojsko darem tři sudy piva a tři vědra vína.

Petr Polehla)

Zpracováno dle publikace Petr Polehla, Eva Havlíková: Intronizace královéhradeckých biskupů v 17. a 18. století, Nakladatelství Pavel Mervart 2020.

Vnímat nové věci a neztrácet jemnocit

Je to už tradice, kdy vedle životních poutí spojuje bratry Jaroslava, Václava, Vojtěcha a Prokopa Brožovy z Červeného Kostelce každoroční putování do polských Vambeřic. Nejmladší Prokop tam letos poprvé šel jako **pomocný biskup královéhradecký**. Od jeho vysvěcení uplyne v neděli 22. února jeden rok. Jaký byl? Také o tom jsme vedli následující rozhovor.

” Babička, ukazujíc přes Hejšovinu, řekla dětem: „Tam znám každou stezku, tam v těch horách leží Kladsko, kde se vaše matka narodila, tam jsou Vambeřice, mluvilo se tam více česky než německy,“ píše ve svém nejznámějším díle Božena Němcová.

Však my se také cestou modlíme růženec, včetně všech 20 tajemství, latinsky, jelikož jsme katolická církev. Česky, jelikož jsme Češi, německy, jelikož v místech,

☛ Biskupské insignie před samotným obřadem svěcení

kudy procházíme, bydleli Němci a část polsky. I děti, které jdou s námi, se to naučili. Společně myslíme na všechny obyvatele, kteří tam kdy žili nebo žijí.

” Co znamená pouť v životě člověka?

Pouť je časem, kdy nejsem na své životní cestě sám. Jde se mnou Boží milost, Bůh nás vede, a to do té poutě také vkládáme. Modlíme se společně cestou i v tomto případě v poutní bazilice Navštívení Panny Marie ve Vambeřicích. Děkujeme za to, co nám Bůh ten rok dal, a svěřujeme Panně Marii to, co nás čeká. Je to vnitřní dispozice, kdy je člověk naladěný na to, že Bůh vstupuje do našeho života, vede nás prozřetelně, chrání nás. Je dobré se naladit, je dobré vyladit svůj život na Boží přítomnost.

” Jak prožíváte skutečnost, že jste čtyři bratři? Čtyřka je biblické číslo ...

Uvědomuji si čím dál víc, jak jsme každý jiný. Je asi dobře, že nejsme taková uzavřená „squadra“, kde si všichni notují. Naopak, jsme každý úplně jinde, tím myslím i v jiných diecézích. S bratrem Vojtěchem jsme v královéhradecké, Jaroslav je v pražské arcidiecézi, Václav je v Kostelním Vydří, tedy v brněnské diecézi. Nejsme vyladěný tým, který by obsadil a hájil své pozice. Naopak. Stejně jako naši rodiče dali k dispozici svoje síly

a své životy, i my jsme se dali k dispozici do služeb církve. Každý jsme na svém místě a tam si hledáme spolupracovníky. S tou výjimkou, že jednou za čas se takhle sejdeme, putujeme, modlíme se a vyprávíme si.

” Čtyřnásobné kněžské povolání v jedné rodině určitě není běžné. Váš tatínek studoval tři roky v hradeckém kněžském semináři, než ho 50. léta poslala do PTP. Jeho další cesta byla

☛ Být ve spojení a umět naslouchat patří k základním činnostem každého biskupa

⊞ Biřmování v Holicích

⊞ V Dolní Čermné obdržel biskup Prokop sám požehnání

nejasná a temná. Proto se rozhodl založit rodinu a v další generaci dal Bohu čtyři kněze.

Chtěl jsem být lékařem, bavila mě biologie, všechno, co se týká člověka a jeho zdraví. V době sametové revoluce jsem dokončil středoškolská studia a biskup Karel Otčenášek mně tehdy nabídl, abych šel studovat do Říma. Mě samotného by to asi nenapadlo, ale po určitém zvažování jsem přikývnul. Patřím ke generaci kněží, kteří začátek 90. let minulého století prožili v Římě na studiu filozofie a teologie. Krásná zkušenost! Sice určitý způsob vykořenění, ale navrácení se zpátky velmi užitečné.

77 Jak vaše rozhodnutí vnímali rodiče, brali to jako požehnání nebo měli, možná, jiné představy o vaší budoucnosti? Pravda, nejste jenom čtyři bratři.

Máme tři sestry. Myslím, že oba rodiče byli nastavení tak, že uměli dát svoje děti Bohu k dispozici. Vzpomínám si, že když jsem s bratrem Vojtěchem odjížděl do Říma, viděl jsem v očích mamky slzy, takže lidsky to třeba mohlo bolet. Ale současně tam byla veliká odhodlanost dát Bohu k dispozici svůj život i životy svých dětí. To se třeba projevovalo tím, že jsme vždycky měli doma dveře otevřené a nikdy ani za mák nějaké výčitky, že tam nejsme. Nikdy. Tam fakt byla schopnost dát církvi k dispozici děti. Když se potom

sestry postupně vdaly a přišly děti, radovali se i z vnoučátek. To bylo hezké.

77 Milující rodina je důležitá v životě každého člověka a kdo ji nemá, tak je tuze ochuzen. To je bezpečí, kam se člověk může kdykoliv uchýlit, s radostí i s bolestí.

Rodina je základ, být to může znít jako fráze. Ne, je to základ. Bůh stvořil svět tak, že se v něm mají dít nové věci, a základní novost je, že se dva mladí lidé vezmou, opustí původní rodinu a založí rodinu novou. Přichází nový život, oni tvoří něco nového. Rodina je klíčový základ. Díky rodině existují i komunity typu obec, město, profesně zaměřené komunity jako škola, nemocnice, klášter. Jsou velmi důležité, ale bez rodiny to nemůže fungovat.

77 Vnímáte i církev jako svým způsobem rodinu?

Ano, vnímám. Není to rodina ve smyslu přirozené rodiny, ale způsob tvoření vztahů, které v rodině začínají a velmi dobře se uplatňují i v církvi. Ta bezprostřednost není jako mezi lidmi, je mezi Bohem a lidmi. Proto je tak důležitá víra, a díky této bezprostřednosti víry se mohou utvářet vztahy mezi lidmi. Do hry vstupuje i církev jako instituce, ne ve smyslu něčeho prkenného nebo koženého, ale instituce, která neustále vytváří spojení mezi lidmi, to je typ instituce v církvi.

77 Doba, kdy jste se vrátil domů, byla ještě poměrně překotná, plná velkých nadějí, ale už i prvních zklamání ve společnosti. Jak jste svůj návrat tenkrát vnímal? Nestýskalo se vám trochu po prostředí, ve kterém jste prožil několik roků?

Určitě jsem se domů vrátil rád. Díky tomu, jak tady žila diecéze, jak tady žili kněží. Už se rozjížděla jednotlivá centra, způsob pastorační, do toho jsem zapadl velmi rychle a byl jsem tady rád. Neměl jsem svoji vysněnou představu, spíše že jsem očekával, co bude dál. Tušil jsem, že se do Říma ještě asi navrátím, i pan biskup Otčenášek mi to tehdy řekl. Byl jsem pět let v pastorační a pak jsem se vrátil zpět na studia. Je pravda, že jsem pociťoval trošku nostalgii po Římě. Ve vzpomínkách jsem si uchoval živou představu toho, že jsem součástí velkého celku, který má v Římě svůj střed. Když jsem se potom vrátil, znovu jsem hodně studoval.

77 Italský způsob života jste do značné míry přijal za svůj. Kdesi jste prohlásil, že bez italské kuchyně byste nebyl ...

Opravdu mám chutě nalaďené italsky. Pořád. Jednoduchost, čerstvost, zelenina, spíš víno než pivo, to moc nepiju, jídla nepotřebuji moc, spíše malé porce. Italská kuchyně pro mě znamená také italské stolování. U jídla se povídá, je to určitý typ kultury, jak se věci postupně vstřebávají nejen tělesně, ale taky se probírají

u stolu. Láska asi opravdu prochází žaludkem. Současný fast food, rychle se najíst a zmizet, chápu, že vyhovuje rytmu pracovního dne, ale fakt je dobré se zastavit. Také mně v Římě hodně vyhovoval čas siesty, kdy se člověk po obědě zastaví a nepracuje. Lhostejno, zda si dá na chvíli šlofika nebo ne, ale zastaví se a s novou silou se pouští do práce. To mně přijde taky důležité, po obědě se ještě chvilku zastavit.

77 Ono je asi vůbec dobré mít v životě řád a řídit se jím, ať se děje, co se děje. Já jsem si mnohokrát v životě vzpomněla na ono benediktinské „Zachovej řád a řád zachová tebe“, i když třeba v přeneseném slova smyslu.

Moc hezky jste zmínila benediktiny. Pro mě do každodenního rytmu vstupuje ale samozřejmě i modlitba, setkání s Bohem. V poslední době žiju myšlenkou, že je potřeba každý den naladit, že to je hodně důležité. Jako když mám hudební nástroj a nenaladím ho, tak jeho zvuk za

(S úsměvem a nadhledem...

nic nestojí. Stejně i každý den si zaslouží, aby byl naladěný, protože často nevíme, co bude od rána do večera. Naladit pro mě znamená naladit v modlitbě. To je způsob, jak se setkat s Bohem, dát prostor Duchu Svatému, pustit do svého života nové světlo. Když se to takhle pokouším dělat, zjišťuji, že každý den fakt přináší něco nového. Že to není tak, že bychom reprizovali to, co už dávno umíme, že máme před sebou stejné lidi, ne. I když jsou podobní lidem, se kterými se potkáváme, tak každý den přináší přece jenom něco nového.

77 To jste také někde řekl, že bez modlitby ani ránu ...

To nejde, to fakt nejde. Pokud někdo objeví modlitbu a považuje ji za důležitou, ať s ní neotálí a hned s ní v životě začne. Ona potřebuje čas, bude požadovat trpělivé úsilí každý den. I na sobě jsem poznal, že to člověk musí najít. Všechno, co děláme, musíme nějak najít, i typ modlitby. Je jich řada, jsou modlitby spíše tišší, meditativní, pak naučené, s někým se modlím, sám se modlím. Využít celou tu škálu za mě je docela důležité, aby moje srdce prostě žilo modlitbou.

77 To ale předpokládá určitou sebekázeň ...

Mně se líbí slovo enkrateia, ve starověké řecké filozofii je to stav moci nad něčím, obvykle stav sebeovládání, kdy člověk má moc nad svými vlastními vášněmi a instinkty. Zdrženlivost nebo sebekázeň, která neznamená, že se omezím, ale naopak, že správně namířím síly. Enkrateia znamená, že zadržím ne proto, abych udusil, ale zadržím proto, abych mnohem lépe uměl směřovat svoje síly. V tom vidím cíl nějaké disciplíny, aby člověk uměl dobře cílit svoje síly.

77 Mimochodem, když jste byl jmenován, odjel jste k sestřám trapistkám do Poličan. Kvůli modlitbám? Kvůli soustředění, kvůli možnosti být sám? Sám sebou?

To jste řekla moc hezky. Protože mnoho příležitostí, které člověk v životě

dostává, nás trochu přece jenom vyvádí z našeho zabydleného světa a trošku nás to odcizuje nám samým. To je normální, to jsou výzvy, které přicházejí a člověk musí navrátit ten nově otevřený prostor nebo nějakou šanci zpátky domů. Ten komfortní prostor otevřít. Nezůstat v tom zmenšeném, zabydleném, ale roztahnout trochu ten svůj stan. K tomu opravdu potřebuju se zastavit a projít modlitbou. To je důležité.

77 V Poličanech se zrodilo i vaše biskupské heslo?

Ano, tam se v modlitbě zrodilo biskupské heslo. Byl to proces, protože mě napadlo postupně asi 17 různých myšlenek, jak se k tomu postavit, a nakonec jsem vybral to, co je teď: Stačí ti moje milost (2 Kor 12,9).

77 Na to, že to apoštol Pavel psal křesťanům v Korintu kolem roku 55 n.l., tak je až neuvěřitelné, jak aktuální ta slova jsou ...

Proto je to velmi živé, velmi živé slovo. Sv. Pavel se narodil jako Žid a hodně si toho považoval, na tom opravdu stavěl a zakládal celou svou existenci. A najednou se setkal se vzkříšeným Kristem, tedy po Ježíšově smrti, před branami Damašku (Sk 9). Kristus ho posílá do světa, který není založený na židovské kultuře, nemá základy židovské, a sv. Pavel musel projít proměnou. Na čem to bude zakládat, na čem to bude všechno stavět? Dost často o tom ve svých listech mluví, když říká, že je něco jeho chloubou. V řečtině se chloubka řekne kauchmá. To neznamená, že se něčím pyšní, ale v tehdejší mravní pojetí to znamená, co je hlavní opěrný bod celého jeho života. To je kauchmá. To, čím se chlubí. Na několika místech v Listu Filipánům píše, že to, co pro něho dříve bylo opravdu chválou nebo chloubou, byl židovský původ, jeho tělo bylo zasvěcené Hospodinu tím, že byl obřezán, celá jeho existence patřila Hospodinu. To, že zachovával zákon, že byl farizej, to všechno byly pro něj důležité věci, které nakonec odložil, protože „ti stačí moje milost“. A milost pro sv. Pavla je láska Kristova. Je pro něho

Se jmenovacím dekretem

Bratři „v triku“ aneb bratři Brožovi, zleva Václav, Vojtěch, Prokop a Jaroslav

univerzálním opěrným bodem, kamkoliv se dostane, i do velmi cizího prostředí, třeba jeho misijních cest mezi Řeky, mezi pohany. Najednou zjišťuje, že tam se nemůže opřít o nic, co pochází z židovství, a přitom ho tam posílá Mesiáš právě z té tradice židovské, a nedává mu k dispozici nic než milost. V síle té milosti může jít a hlásat evangelium. Hlásat to, že Bůh se stal člověkem, a může přinášet nové světlo, novou sílu lidem. To je velmi, velmi dynamická věta. Tolik toho člověk potřebuje k životu, nicméně přicházejí chvíle, kdy musíme proškrtávat – až na to nejnnutnější, a to je milost. Uf, už nic jiného nemá k dispozici. Je to ale vlastně trošku obráceně. Můžeme všechno ostatní prozatím dát stranou, můžeme otevřít svá srdce, dát je k dispozici úplně všemu, protože začneme Boží milostí, Kristovou milostí, a postupně můžeme poskládat život i jinak. Je to nesmírně dynamický princip, nesmírně.

77 Pojďme k loňskému roku, který byl v mnoha ohledech výjimečný. Bylo to milostivé léto, pokračoval synodální proces, vy jste byl jeho diecézním koordinátorem. Jak vnímáte výstupy synody o synodalitě, kterou inicioval papež František, aby místní diecéze předložily zpětnou vazbu na otázku: „K jakým krokům nás vybízí Duch Svatý, abychom rostli v našem společném putování?“

Je to skutečně proces. Jsem rád, že lidi v té první fázi zareagovali. Většina lidí. Jsou místa, společenské vrstvy nebo skupiny, které se k tomu postavily čelem a přijaly to. A jsou místa, která se zavřela, nepřijala to vůbec. Jsem vděčný těm, kteří se tomu otevřeli, v naší diecézi to bylo postupně 336 synodních skupin, to je moc hezké číslo. Ten proces není nikterak jednoduchý. První fáze spočívala v tom, že jsme shromáždili podněty na otázku, jak lidé vidí církve. V čem vidí budoucnost, v čem vidí slabiny. To jsme se pokusili formulovat do souhrnného textu na úrovni diecéze, potom na úrovni národa, a konečně na úrovni kontinentu. To bylo historicky poprvé v dějinách církve, že jsme se mohli sejít po kontinentech. Biskupská synoda se sešla v plenárním shromáždění v říjnu 2023 a v říjnu 2024, aby dala prostor tomu, v čem život církve dnes spočívá. Viděno právě takhle ze zdola, jak lidé postupně formulovali svoje postřehy. To se nám nyní vrací zpátky do roků 2025 až 2028, kdy se můžeme pokusit po těch 3–4 letech podívat, co je nového. Nechceme přestat, chceme zjistit i čím má i nadále církve žít. Mezi tím jsme zjistili mnoho zajímavých podnětů, i kritických stanovisek, a chceme se pustit do další práce. Proto synoda nekončí. Chceme v životě církve neustále hledat to, co je skutečným životem, skutečnou inspirací, autentickým životem

z víry, mezi lidmi a pro lidi tohoto světa, a nechceme v tom přestat. To je hlavní poslání synody.

77 Loňský rok byl rovněž ve znamení národní pouti do Říma. Vy jste měl při nedělní odpolední mši 30. března, kterou celeburoval biskup Jan Vokál, v Santa Maria Maggiore kázání. Jaký to je pocit, promlouvat v jedné z papežských bazilik v závěru národní pouti k českým poutníkům? To musí být stejně povznášející jako postavy, které maloval na svých obrazech Henri Rousseau.

Mám tu baziliku moc rád, opravdu. Když jsem studoval v Římě, tak jsem se tam rád chodil modlit. Pamatuji si dodneška, že když jsem dokončoval studium, tak jsem si poslední modlitbu umístil právě do Santa Maria Maggiore. Tam jsem se modlil, děkoval a prosil. To je kostel, který mě opravdu pozvedá v pravém slova smyslu, ten odkaz na slavného francouzského malíře sedí. Přišlo mně moc hezké, že jsme závěrečnou liturgii, než jsme se vydali na cestu domů, měli právě tam s Pannou Marií. A také, že jsem tam směl mít i mši svatou s biskupem Janem. On tam působil jako kanovník. Papež Benedikt XVI. ho roku 2005 jmenoval koadjutorem kanovnické kapituly při bazilice Panny Marie Sněžné v Římě. Vykonal tam svou kněžskou službu a vím, že ji má taky moc rád.

77 V té době už jste byl pomocným biskupem královéhradeckým, což mě vede k otázce, zda od doby, kdy jste se jím stal, vidíte rodnou diecézi jinými očima?

Od doby, co jsem byl vysvěcen, jsem diecézi i lidi v ní, ať jsou lidi pokřtěni, nebo bez daru víry, začal vnímat neskutečně otevřeným srdcem. To byl opravdu dar biskupského svěcení. Najednou jsem začal vnímat hloubku, velkorysost, se kterou když člověk přistupuje k lidem a k diecézi, tak se vám to vrací tím, že ji vidíte v opravdu hezkém světle. Velmi optimistickém, pravdivém. Najednou pozoruji, jak Bůh s jednotlivými lidmi pracuje. Slavili jsme 800 let Hradce Králové a já si uvědomil, že tohle hezké město s biskupstvím počítá. Že církev tady má svoje místo a soužití mezi lidmi, kteří chodí do kostela, a těmi, kdo třeba jen projdou stínem katedrály, tady je.

77 Podaří se překonat ostych, kterí mnozí mají, aby vzali za kliku a vešli?

Odpověď musíme hledat v srdci každého člověka. My je můžeme pozvat, což děláme, a rozhodně nikomu nezavíráme dveře. To je důležité. Čas, který každý z nás má od Pána Boha, je velmi osobní. Je potřeba ho ctít, radovat se z toho a neusilovat o to, mít to splněné do nějakého data. Nechme to na Pánu Bohu a na lidech, jak cestu do kostela, do církve, k Němu, k sobě navzájem najdou.

77 Vybavují se mně v té souvislosti slova Tomáše Halíka o tom, že víra v Čechách je víra plachá. „Karel Čapek je výmluvným příkladem toho, co nazývám plachá zbožnost v Čechách či sekulární humanismus s duchovní vertikálou,“ píše. To mně přijde velmi výstižné.

Přičemž to plaché může být jak pozitivní, tak i negativní. Pozitivní je to, že s velkým respektem nejsme schopni úplně dosáhnout na tu víru. Negativní, to je třeba když se splaší kůň. Kůň se vyleká a plachost vlastně pomůže, aby se zachránil, ale je to do jisté míry zkratkovité jednání. Že se někdy člověk v plachosti stáhne do

sebe, to není dobře. Myslím, že člověk by měl mít duši a srdce otevřené. Proto se modlím za to, aby přirozená plachost, která mezi námi je, se nikdy neuzavřela do sebe, ale aby hledala cestu dopředu.

77 Praktická otázka: sloučení duchovní správy katedrály Svatého Ducha a kostela Nanebevzetí Panny Marie, co vás k tomu vedlo?

Kněží ubývá, nalijme si čistého vína, to byl jeden argument. Praktický podnět. A za druhé, když jsem byl duchovním správcem u Panny Marie, uvědomil jsem si, že by mohlo být prospěšné ty dva prostory přiblížit. Sám jsem se za to modlil, lidi jsem k té myšlence několik let směřoval. Děkan František Hladký jí byl otevřený, a když přišel jeho nástupce, tak jsem ten krok vřele doporučil.

77 Karmelitánské nakladatelství vydalo loni v listopadu téměř tisícistránkový Katechismus katolické církve. Třetí, opravené české vydání, vychází z oficiální verze schválené sv. Janem Pavlem II. Vy jste autorem nihil obstat (odborného doporučení). Jak jste se k té práci dostal?

Byl jsem osloven redaktorem Karmelitánského nakladatelství Pavlem Marešem, který je editorem publikace.

Spolupracovali jsme už v minulosti, tak jsem jeho nabídku rád přijal a pustil se do práce. Jsou tam zapracované všechny změny, které nastaly od prvního vydání, takže to nemusíme mít po nějakých papírech, ale je to všechno v jedné knize. Skutečně skvělý je poznámkový aparát. Myslím, že je dobré mít tohle nejnovější vydání doma, když člověk chce mít své křesťanství poučené, kdy chce mít širší horizont vědomostí, k tomu poslouží velmi dobře. Vřele doporučuji.

77 Poslední otázka. Rok ve funkci, rok pomocným biskupem ... jaký ten rok byl?

Byl naplněn řadou nových setkání, nových vnitřních postojů. První rok je vždy dobré nově probudit jemnocit při vnímání okolí, lidí, naslouchat Božimu hlasu. Současně jsem prožíval velkou vnitřní neukotvenost a neuspořádanost. Neuměl jsem odhadovat, co a s jakým nasazením mám dělat. Navíc jsem pronikl do nových vztahů na národní úrovni a mezi biskupy. Dosud jsem byl zvyklý, že se ve farnosti známe, teď se docela často vídám s větším počtem neznámých lidí. To je pro mě novinka, ale je hezké, že si k sobě nacházíme cestu.

Eva Zálešáková)

MODLITBY ZA KNĚŽSKÁ, ŘEHOLNÍ A OSTATNÍ POVOLÁNÍ

**20 let
modliteb
ve Slatiňanech**

Klášteří kaple, Nádražní 153, Slatiňany (asi 250 m od vlakového nádraží)

PROGRAM:

9:30 modlitba růžence

10:00 mše svatá

10:45 adorace

občerstvení

křížová cesta

příležitost ke svátosti smíření

20.00 – 7.00 tichá adorace

Hlavní celebranti

- 10.1. Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký
- 14.2. P. Jan Uhlíř
- 14.3. P. František Zloch, novokněz
- 11.4. P. Antonín Forbelský
- 9.5. P. Milan Vrbiak
- 13.6. P. Ondřej Špinler
- 11.7. P. Kapistrán Gajdoš OFM, novokněz
- 8.8. P. Zdeněk Šilhánek
- 12.9. P. Vojtěch Jiří Černý
- 10.10. P. Josef Hubálek
- 14.11. P. Vojtěch Novotný
- 12.12. P. Jakub Brabeneč

KAŽDOU DRUHOU SOBOTU V MĚSÍCI V ROCE 2026:

10.1., 14.2., 14.3., 11.4., 9.5., 13.6., 11.7., 8.8., 12.9., 10.10., 14.11., 12.12.

Srdečně Vás zvou kněží chrudimského vikariátu a sestry františkánky

Ornát

Když se účastníme mše svaté, na první pohled nás vizuálně zaujme – kromě krásy kostela – také **liturgické roucho**, ve kterém je oblečen kněz. Ornát (lat. *casida*, *casula*, planeta) neboli kázule/kazule/kasule, je svrchní ozdobený oděv (ornare – ozdobit – odtud název ornatus), používaný při slavení eucharistie biskupy a kněžími. V západní liturgii je rouchem toho, kdo předsedá eucharistii. To je rozdíl od východních liturgií, kde se ornát používá i k jiným liturgickým úkonům.

Svatý Isidor ze Sevilly (560?–636) vysvětlil etymologii latinského výrazu pro ornát, *ca-sula*, jako zdrobnělinu od *casa*, tj. dům, *parva casa* – malý dům. Tento název dostala malá kaple nebo klášterní cela.

Ornát vychází z pláště ušitého ve formě kruhu s malou kapucí (lat. *cucullus*) a otvorem na hlavu, používaného v starověkém Řecku (lat. *felo-mon*, *felones*) a římské říši (lat. *paemda*), který chránil především při cestách před chladem a deštěm. Když se v civilním životě objevila nová móda – nové oděvy, duchovní si zachovali svůj starý oděv v jak každodenním životě, tak i v liturgii. Není tedy úplně zřejmé, kdy došlo k výlučnému používání ornátu pouze pro liturgii. Určitě se začal ornát v širší míře používat u bohoslužeb v průběhu 4. století. Zachované mozaiky a fresky z 5. století totiž dokazují, že ornát byl liturgickým rouchem. V staré galské liturgii se lat. *paenula* zpočátku nazývala lat. *amphibalus* a používala se pouze při mši. V Římě tento oděv nosili všichni duchovní při vykonávání liturgických úkonů, zatímco v Galii byl vyhrazen pro biskupy a kněze.

V 5. až 8. století byl ornát oděvem jáhnů, ale také jej ve zjednodušené podobě nosili např. zpěváci v chrámových scholách. V Římě od 10. století ornát v liturgii i nadále používali podjáhní a jáhni, v kající dny (lat. *casida plicata*), kdy byl srolovaný vepředu nebo odříznutý. Až do reformy rubrik v roce 1960 tento zvyk

Ornát z kostela Všech svatých pod Zebínem u Jičína

praktikovali jáhni a subdiakoni při slavnostních mších v adventu a v době postní (kromě nedělí *Gaudete* a *Laetare*), na vigílii slavnosti Narození Páně, v květnobrové dny (kromě těch, které připadají na oktávu Letnic), při žehnání svíce na svátek Uvedení Páně, při požehnání popela na Popeleční středu a při požehnání ratolestí na Květnou neděli. Bylo to z toho důvodu, že dalmatika, oděv jáhnů a podjáhnů je symbolem radosti.

IV. synoda v Toledu v roce 633 popsala ornát jako roucho charakteristické pro kněze, jenž má být předáno u kněžského svěcení, což potvrzují liturgické knihy *Liber Ordinum* ze 7. století a *Ordo Romanus* z 8. století. Papež svatý Lev II. (kolem 611–683, papežem od 682) povolil kněžím, aby během nemoci slavili eucharistii bez ornátu. Od 11. století se ornát používal pouze při slavení mši – při jiných liturgických úkonech se nosil pluviál.

Podoba ornátu se do 4. století mnoho neměnila a takovou zůstala i v 5. až 6. století, o čemž svědčí italské mozaiky z tohoto období. Ornát, když se rozprostřel, měl podobu kruhu, uprostřed byl kruhový nebo čtyřúhelný výstřih pro hlavu, sahal pod kolena a zcela zastřel i ruce. Pokud chtěl kněz něco rukama dělat, musel si vepředu ornát vyhrnout, nebo kraje skrčit – zahnout. V 9. až 13. století forma ornátu nebyla podrobena žádné základní změně. Byl pozměněn jen výstřih pro hlavu, a to v tom, že dosavadní kruhový nebo čtyřúhelný výstřih prodloužili na náprsní straně ornátu. Tento výstřih dlouhý 30–40 cm obšívali dokola bohatě zdobeným pruhem na způsob límečku. Kdybychom ornát z 11. až 13. století vepředu (od výstřihu počínaje) rozpárali a rozprostřeli, obdrželi bychom půlkruh, podobný baroknímu tvaru pluviálu. Od 10. století počínaje se i na zadní straně ornátu objevil od shora dolů dlouhý pruh, který se postupně formoval do vidlicové podoby kříže, ačkoli vlastní doba rozšíření podoby vidlicového kříže spadá až do 13.–15. století.

Podoba ornátu úplně se změnila ve 14. století. Úplně bylo upuštěno od zvonové podoby, boky se vystřihly, zadní a zejména přední část se zkrátila, přední strana byla zastřižena do lomeného oblouku. Se zkrácením a zúžením ornátu současně nastala i druhá změna: vidlicová forma vyšívaných ozdobných pruhů byla nahrazena podobou pravoúhlého kříže.

V 16. až 18. století se ornáty ještě více zúžily a zkrátily. Hodně byly vystřižené nejen u ramene, ale i na prsou. Ornát byl na prsou zcela úzký, dolů se rozšiřoval a dostal podobu houslí. Tento typ barokního ornátu označujeme jako římský, nebo „housličky“, nebo nejčastěji „basička“. Proti tomuto přílišnému obstrihování ornátů velmi brojil svatý Karel Boromejský, který na provinční synodě předepsal podobu i rozměry ornátu (tzv. boromejská kazule). Šířka ornátu podle jeho nařízení má být alespoň tři lokty (130 cm.). Délka má být stejná nebo delší a vpředu i vzadu je roucho ozdobené křížem.

Ornátů houslové podoby bylo všeobecně užíváno až do konce 19. stol. V té době Pražská provinční synoda žalostně připomněla, že jsou natolik odlišné od dávných vznešených kazulí/ornátů, že si už ani nezasluhují jméno kazule. Chvalitebnou výjimkou byl tehdy Řím, neboť se tam ornáty houslové podoby nikdy neujaly. V 17. a 18. století tam byly užívány ornáty vpředu i vzadu hodně dlouhé a stejně široké.

Barokní ornáty můžeme rozlišit do typů: římský, německý, francouzský a španělský. Koncem 19. století se začal tvar ornátu navracet ke středověkému vzoru,

Detail výšivky ornátu

kdy zakrýval skoro celé tělo. To se stalo po II. Vatikánském koncilu běžné. Můžeme to vidět u bohoslužeb při používání tzv. novogotického ornátu, i když při některých mších se z různých důvodů používají také historická liturgická roucha.

K šití ornátů se v minulosti používaly především látky jako hedvábí, samet, atlas a jiné výjimečné textilní materiály. Vlna, bavlna a len byly v minulosti téměř zakázané, ale dnes jsou hodně oblíbené pro jejich užitečné vlastnosti. V současnosti se obvykle používají přírodní tkaniny a někdy i umělé materiály.

Až do 14. století byly ornáty zdobeny jedním sloupem (pruhem), což vychází z římského zvyku zdobit pláště purpurovými stuhami (*penula clavata*), Přední část ornátu bývala označovaná jako *pectorale*, zadní strana *dorsale*. Ve středověku byly pruhy/borty/pásky zdobeny perlami, zlatými a stříbrnými výšivkami, květinovými motivy, postavami a výjevy ze života Ježíše Krista, Panny Marie a svatých. Od 14. století přibyla příčná stuha, čímž vznikl rozeklaný kříž Ψ (*crux bifida*, *trijida*) nebo latinský kříž s postavou Ježíše ukřižovaného. Vzhledem ke způsobu umístění kříže se rozlišovaly ornáty na francouzské (kříž pouze na zadní straně), italské (kříž na přední straně ve tvaru řeckého písmene tau) a německé (kříž na obou stranách).

Předpisy po II. Vatikánském koncilu, hovořící o figurálních dekoracích a symbolech na ornátech a naznačují jejich posvátnost a použití. Symbolika ornátu je poměrně bohatá. Otcova symbolika ho ukazuje jako znamení lásky zahrnující celého kněze, symbol nevinnosti, nesoucí Pánovo jho (Mt 11,30). Ve výkladu pašijí byl otec přirovnáván k purpurovému rouchu, do kterého vojáci oblékli Ježíše (Jan 19,2) nebo k jeho tunice (Jan 19,23). Papež Inocenc III. (1161–1216, papežem od 1198) poukazyval na ornát jako na svatební roucho. Po reformě II. Vatikánského koncilu bylo zdůrazněno, že účelem ornátu je projevit povahu slavených tajemství a vykonávaných liturgických úkonů. Honorius z Autun (1080–1140) píše, že ornát symbolizuje lásku, která

by měla zahalit celého člověka. Tato myšlenka nebyla cizí svatému Izidorovi, který tvrdí, že ornát zakrývá celého muže. Svatý Jeroným používá výraz *camisa* k popisu ornátu. Ornát je také označován jako *planeta*, protože je obvykle kulatý a lze jej otáčet kolem těla. Proto byl považován za vesmírný symbol. Kněz by se měl modlit v ornátu za *universum* (všehomír, kosmos, vesmír, veškerenstvo) a celý vesmír přitom jeho ústy chválí Pána. Pro Amalari z Metz ornát symbolizoval *opera corporispia* (dobré skutky těla), *fames*, *sitis*, *uigiliae* (hlad, touhu, bdění). Pro Ruperta z Deutz (1075/80?–1129?) ornát znamenal Kristův oděv, tedy církev. Symbolika ornátu jako projevu lásky byla zachována také v obřadu kněžského svěcení. Když biskup (před liturgickou reformou II. Vatikánského koncilu) předával svěcenci ornát, říkal: „*Vezmi si kněžské roucho, které znamená lásku, protože Bůh je schopen v tobě rozmnožit lásku a dokonalost ve skutcích.*“ V pozdním středověku byl totiž ornát považován za symbol lásky, kterou Bůh rozmnožuje v nově vysvěcených. V Římském misálu je ornát označen jako „*jho Páně*“. V současném obřadu kněžského svěcení vkládají ornát na nově vysvěcené kněze jiní kněží. Symboliku ornátu v průběhu liturgického roku obohacuje i liturgická barva.

P. ThDr. Gabriel R. Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.)

Převzato s laskavým svolením redakce českobudějovického Setkání.

Láska přemáhá zlobu světa

„Když andělé oslavují Boha, hrají vždycky Johanna Sebastiana Bacha. Mají-li jenom chvíli volno, hrají si Wolfganga Amadea Mozarta,“ vepsal do záhlaví své knižní prvotiny **probošt poděbradský František Lukeš**.

” Vzpomínám na den, kdy mi ji přinesl. Výraz v jeho tváři byl, jak to přesně vyjádřit? Snad už lehce provinilý. A překvapený zároveň. Jako by se sám divil tomu, do čeho se to pustil. Bylo mu 73 let. V uších mi ještě zní jeho lehce zastřený hlas, když odpovídal na otázku ... Jak se přihodí, pane probošte, že kněz napíše knížku? A ještě k tomu, řekla bych, docela odvážnou knížku?

Já si myslím, že nikterak odvážná není, protože to je kniha, která má hluboce lidský podtext. A to, co je křesťanské, musí být především lidské. A to, co není lidské, není ani křesťanské. Takže bych to nebral jako něco zvláštního, že jsem napsal knížku, která má takový nějaký populární charakter, protože to je součástí celého mého poslání. Já musím vytvářet lidi pokud možno dokonalé, abych na to navázal a stali se z nich křesťané. Ale bez toho

čistě lidského a opravdového není ani křesťanství. To je ten nejhlavnější důvod, proč jsem tu knížku napsal. A pak jsem myslel na to, že lidé mají všelijakých politických článků a učených knih až moc a že většinou je ani nečtou. Tak jsem si řekl, já napíšu něco, co budou číst, co se týká jich samých, v čem se sami najdou a skrze toto čtení mohou být případně i lepší, anebo se nad sebou aspoň zamyslí a vydají se novou a lepší cestou. To je hlavní smysl mé prosté a jednoduché knížky.

” Jak dlouho ta knížka vznikala?

Ta knížka vznikala celý můj život, protože jsem si říkal: já jednou to stejně všechno budu muset zapsat, co jsem prožil. Ale to ještě všechno v té knížce není, to ještě bude pokračovat. Ale vznikala vlastně celý můj život, protože vždycky jsem se snažil učit od těch druhých, anebo od událostí, které

tady byly. Nikdy jsem si nemyslel, že moje vzdělání je skončeno školou, protože člověk se musí učit pořád. Učí se z předností i ze svých chyb. Učí se od každého, s kým se setká, prostě lidský život je tak mnohobitvárný, že škola ho nemůže všemu naučit. A ani to není možné, protože i doba se mění, režimy se mění, a člověk musí tím vším bezúhonně procházet. To znamená, že se stále musí učit. Vezměte třeba lékaře, který se spokojil s tím, co se naučil ve škole. Lékař musí neustále sledovat, co se v medicíně děje. A kněz právě tak. Nemůže se spokojit s tím, co se naučil v semináři. Musí se učit den za dnem ze života, do kterého je poslán.

Pravou rukou probošta Františka Lukeše byla až do jeho smrti v červenci 1998 hospodyně Ludmila Vaňková. Liduška. Dobrá duše číněveské fary i poděbradského probošství.

Probošt poděbradský František Lukeš

Zvířata a rostliny, zvláště sadařství, bývaly velkým tématem Františka Lukeše

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Henri J. M. Nouwen

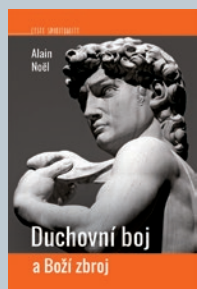
Návrat ztraceného syna

Roku 1983 Nouwen poprvé zahlédl reprodukci slavného Rembrandtova obrazu, na němž otec objímá marnotratného syna. Výjev ho naprosto uchvátil... Postupně se našel v obou synech, přičemž ale zjistil, že „ztracenější“ je ten starší, ačkoli se nikdy nevzdálil z otcova domu. A nakonec největší výzvou bylo pro autora povolání stát se milosrdným otcem, který už neřeší sebe, ale má otevřené srdce i náruč pro všechny „ztracené“. Brož., 200 s., 249 Kč

Alain Noël

Duchovní boj a Boží zbroj

Téma se dotýká každého křesťana, vlastně i každého člověka; nelze se mu vyhnout. Otázka zní, zda bojujeme „dobrý boj“, o němž mluví apoštol Pavel, nebo spíš nějaké svoje války a půtky: sami se sebou, se svými emocemi, ambicemi, s lidmi kolem sebe či s větrnými mlýny... Brož., 208 s., 269 Kč

Úryvek z knihy Františka Lukeše Láska přemáhá zlobu světa

Jednou jsme pořádali zájezd na velké poutní místo na Moravě. Zatímco poutníci stáli před kostelem a čekali na jeho otevření, zašel jsem na chvíli na blízkou faru, kde mne přivítala tamní hospodyně a hned mi bez jakéhokoliv ptaní začala vařit kávu. Byla velmi pohostinná, jak farní hospodyně bývají. Na kávu jsem musel chvíli čekat, a tak jsem se jí zatím zeptal, zda zná svatého, který je všude znázorňován se svou hospodyní. A že to nezná výjimku, prostě je s ní všude, třeba i když je jeho socha na oltáři. Při vaření usilovně přemýšlela, ale bylo to marné, neuhodla to. Nakonec jsem ji od dalšího bádání vysvobodil a řekl jsem, že je to známý svatý Jiří se svou saní.

Nevěděla, zda se má smát nebo hubovat, ale spíše jsem si myslel, že mi vyleje tu horkou kávu, z lásky připravenou, na hlavu. Neudělala; jen rázně řekla, že nebýt nějaké takové hospodyně, tak by mnohý farář stál za starou belu. Snad to tehdy řekla ještě ostřeji, jak jsem si zasluhoval. Tu kávu mi přec jen dala, ale já jsem se od té doby pro jistotu již žádné hospodyně na žádné faře na onoho svatého a jeho hospodyně neptal. Báł jsem se, že bych zas mohl nějak podobně nebo ještě hůře dopadnout.

Musel jsem se nad tím zamyslet a uznal jsem, že ona trpělivá a výřečná hospodyně měla velkou pravdu. Lidé se doplňují, jeden potřebuje druhého, jeden druhému pomáhá. A kněz by toho bez pomoci věřících mnoho neudělal. Opravdu platí, že dobrá hospodyně na faře je skutečný poklad. Je dokonce víc než poklad, může být sloupem kněze, připravuje mu vlastně domov. Ne, zcela jistě není saní, naopak, je vybranou bytostí oddanou službě Bohu i knězi.

Znám mnoho takových pravých andělů strážných, jež se dovedou obětovat do krajnosti. Jsou zcela v ústraní, ale stojí za zbožností kněze, jeho duchovní velikostí i za zdárným jeho působením. Podpírají jej svou neustálou modlitbou. Kněz, který našel dobrou hospodyně, nalezl velmi mnoho. Sám jsem měl to štěstí.

Tu svou jsem vlastně zdědil po náchodském panu děkanu Dragounovi. Bylo to krásné dědictví a vždy jsem v tom viděl štěstí. Jedna velmi významná paní mi říkala, že taková hospodyně má cenu milionu a víc. To se mi ovšem nikde nepodařilo ověřit, v žádné bance ani u žádného odhadce. Milion jsem pro sebe nikdy nepotřeboval, ale přec jsem měl tento neustále v záloze. Časem jsem poznal, že cena tohoto pokladu je stále větší. Přibývají totiž úroky.

Lidušce jsem nachystal různá překvapení a často ji i pozlobil, ale naše milovaná hospodyně dokázala vždy odpouštět a zapomínat. Už mnoho kázání v kostele ode mne slyšela a já zas musel doma vyslechnout ta její oprávněná za záclonami, jak Němci říkají „Gardinenpredikt“. Někdy bývají ostřejší než ta na kazatelně. Ale díky i za taková. Jsou v zájmu pravdy i lásky. Přec jen ale jednu výhodu ona kázání v kostele mají. Věřící prostě mlčí. Když je kázání doma, člověk sice mluvit může, ale není mu to nic platné.

Není kostelíčka bez kázáníčka a není domácností bez kázání těch, kdo je udržují.

(S hospodyní Ludmilou

(Šoféroval moc rád

(...ale nejmilejší mu byla služba lidem

77 Knižní prvotinou probošta poděbradského „Celý život jsem se učil, a přece jsem propadl“, téměř všemi kapitolami, probleskují plamínky úsměvu, nadhledu, humoru. Humor a smích byl Františku Lukešovi bytostně blízký.

Humor je součástí lidského života. Humor je dar Ducha svatého. Měli bychom se modlit Pane Bože, dej mně dar humoru, abych měl víc pravdu a dovedl se na věci tohoto světa podívat správněji. Protože bez humoru, jaký by to byl život. Humor, to znamená hlubší postižení pravdy. Třebas pamatujete na vtipy, které byly v minulé éře. Kolik se toho tím humorem řeklo. Mnohem víc než nějakými články v novinách. Někdy takový vtip osvětlil naráz celou tu dobu nebo celou tu osobnost. A šlo o nějaký vtip, šlo o nějaký humor. Ten humor my skutečně musíme milovat. A máme usilovat o to, abychom byli humornými lidmi. Ten, kdo nezná dar humoru, to je člověk, který už nezná ani radost, který se stále utápí ve svém bolestinství a nepoznává nikdy pravdu. Humor, to je úžasný dar. Podívat se na všechno s nadhledem, s radostí a nebrat všechno tak nějak příliš tragicky. Protože život je vždycky krásný, byť tam bylo něco tragického, je v něm daleko víc toho optimistického, radostného, skutečně krásného. Myslím, že člověk humorný je

všude vítaný, zatímco ten, kdo humor nezná, toho se lidi straní.

77 Každému doporučuji, aby se pořád učil. Zvláště lidem, kteří propadli. Takový žák, který propadne, by se měl vzpamatovat a možná by to byl nový Einstein, kdyby to vzal za své a řekl si, touto cestou už nemohu jít, já se do toho musím dát jiným způsobem. Naše chyby jsou odrazové můstky k naší dokonalosti.

77 Jaké byly ohlasy na vaši první knížku?

Až nečekané. Nikdy jsem si nemyslel, že to lidi budou takhle číst. Vždyť to byly tisíce výtisků, které byly rozebrány, a tiskly se další. To mě překvapilo. A byl jsem rád, že to nečetli jenom „kostelní“ lidé, protože

ti mají těch mých kázání až dost, ale že to přijde i do rukou těch, kteří se s knězem prakticky nesetkají a kteří si myslí, že to je zapšklý člověk, který patří už minulosti, který v současné době nemá co říct. Tak jsem byl rád, že právě mezi tyto lidi má knížka příšla. Je to určitý způsob mého kázání, ale ne v tom smyslu mentorování, neustálého napomínání, ale je to jakýsi pohled na lidský život z hlediska usilování o to, aby tento život byl lepší a lepší. Konečně, to je snad poslání každého z nás, vytvářet lepší společenství, důstojnější život a radostnější prostředí.

77 Mimořádná osobnost Františka Lukeše spočívala v jeho pevných morálních postojích a širokém vzdělání. Dětství prožil ve velmi skromných poměrech. Obětaví rodiče mu v Hořicích umožnili studium na obchodní akademii. Největší díl vědomostí načerpal studiem kněžského semináře v Hradci Králové, kde byl v roce 1947, rok před komunistickým pučem, vysvěcen na kněze. Stal se kaplanem v Náchodě, odkud ale byl v roce 1955 vystěhován. Po krátkém působení v Libici nad Cidlinou musel přijmout místo duchovního správce v Činěvsi. Na tamní faře prožil většinu kněžského života, působil tam v letech 1956 až 1990. Na Náchod ale rád vzpomínal.

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapková 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Russ Harris a kol.

Oplakat to dobře

Jak se vyrovnat se ztrátou

Zármutek má mnoho podob. Tento soucitný průvodce vám pomůže zahojit bolest ze ztráty – ať už je jakákoli. Pro zármutek si vytvoříte bezpečné útočiště, kde budete moct ctít vlastní pocity a dát jim prostor, který si zaslouží. Objevíte také, jak si vytvořit podpůrnou síť, dát smutku hlas a léčit ho tím, že budete pomáhat druhým. Tato kniha vám pomůže přetvořit bolest v osobní růst. *Brož., 136 s., 299 Kč*

Lindsay C. Gibson

Budování emoční autonomie

Jak vyrůst z dětství
s emočně nezralými rodiči

Kniha se soustředí na rozvoj dovedností, které pomáhají zvládat vliv emočně nezralých rodičů: uvědomovat si vlastní pocity a potřeby, odolávat nátlaku, vytvářet si zdravý odstup a rozhodovat se s větší jistotou. Součástí knihy jsou praktická cvičení. *Brož., 272 s., 479 Kč*

Úryvek z knihy **Láska přemáhá zlobu světa**

O každé poctivé lidské činnosti můžeme povědět, že má být konána s láskou. A dokonce s láskou největší. O kazatelské činnosti kněze to platí právě tak. A snad ještě více. Zde by mohlo platit také ono velké: z celého srdce svého, z celé duše své, ze vši mysli své a ze vši síly své. Stále se totiž modlíme, aby v nás byl zažehnut oheň lásky, Zapálí jen ten, kdo sám hoří. Nadšení dá jen ten, kdo sám je nadšen. Srdce musí být vždy zachváčeno, nejen rozum.

Myslím to doopravdy. Srdce kněze musí hořet, aby nadchl svěřený lid pro věc Boží. A tak získával i ty vlažné. A lhostejné, aby se i oni rozhořeli. V Evangelii jsou slova: „Zdali nehořelo v nás srdce naše, když k nám mluvil na cestě a vykládal nám Písma?“ Ta se skutečně bez niterného přesvědčení a ohně vykládat nedají. Zaujetí pro pravdu spolu s láskou dávají člověku sílu.

Dosti dlouho mi to trvalo, než jsem si toto plně uvědomil. Ono i všechno dobré musí v člověku uzrát. Na počátku jsme jablka na stromě kněze ještě často zelená, ale ve výhni člověka se začervenejí a prostoupí sladkostí.

Jednou jsem měl před sebou velký zástup lidí. Bylo to v Náchodě u příležitosti zámecké pouti. Nádvoří před zámeckou kaplí, která je docela malá, i když krásná, bylo tenkrát plné. Mnohem lépe se káže k takovému velkému shromáždění než malému hloučku přítomných. K dispozici byla proto prostá kazatelna, nejjednodušší, bez ozdob, jen ryze účelová. Právě z této kazatelny jsem měl nadhled a viděl ono velké shromáždění lidu. A tak jsem si uvědomil, že musím kázat opravdu z celého srdce a se vši důrazností. Slova jsem věděl, ale chtěl jsem jim dát patřičný důraz. Ono totiž moc záleží na přednesu. Rozkládal jsem rukama, zápor jsem poznačoval levou rukou a pohybem dopředu, jak jsme se v semináři učili. Ale to stejně bylo pro mne málo. Chtěl jsem všechny strhnout. A tak jsem užil i dupnutí, abych své vážné slovo ještě zdůraznil. To se mi stalo osudné. Pode mnou se prolomila podlaha kazatelny a já jsem proletěl dolů, prostě jsem propadl v plném slova smyslu. Po půl těla jsem zůstal vězet v podlaze kazatelny a bylo vidět jen nohy ve vzduchu. Nemohl jsem ani nahoru ani dolů a samozřejmě jsem nemohl pokračovat ani v kázání.

Lidé přiběhli a začali mne z té konstrukce vysvobozovat.

Efekt onoho kázání byl veliký; lidé se usmívali, a to člověk dokáže málokdy. Také pohled, který jsem jim svým propadnutím poskytl, se málokdy naskytne, třeba ani jednou za život.

Zatímco mne vyprošťovali, v zástupu věřících nastalo ticho. A když jsem byl zase volný, pokračoval jsem v kázání dále, ale už jen dole na zemi. Tam jsem se již znovu propadnout nemohl. A co se způsobu přednesu týče, byl jsem již strážlivější. Od té doby, vždy, když se mi chtělo zase dát svým slovům větší důraz, jsem se hodně umírnil. Ono jedno propadnutí mi stačilo na celý život, tak to bylo nezapomenutelné.

Ale snad opravdu ze všeho nejhorší je dupnout si ve vzteku. Člověk si myslí, že tím něco dokáže. Ono to nepomůže nikdy. A když si hodně dupne, pak propadne.

Třeba i navždy.

„Celý život jsem se učil, a přece jsem propadl“, nazval František Lukeš svou první knížku, která vyšla v roce 1994. Je to pravda nebo nadsázka, zajímalo mě.

To je hluboká pravda. Tam by mělo být napsáno Celý život jsem učil, a přesto jsem stokrát propadl. Jsem přesvědčen, že nikdo není tak moudrý, aby se nemusel učit. Každý člověk je schopen dělat hlouposti a blbosti. A někdy totální blbosti. Nikdy se člověk nenaučí tolik, aby mu to dalo sílu, aby odolal všem pokušením, aby neudělal něco neprozřetelného. Takže jsem propadl ne jednou, ale víckrát, a nevěřím, že už teď obstojím. Vím, že zase propadnu, ale podstatné je, chci se pořád učit, aby těch propadnutí bylo co nejméně. Protože nevěřím, že někdo je tak dokonalý, a tedy tak svatý, aby u něho nebyla možnost, že udělá něco, co není zrovna správné. Tak každému doporučuji, aby se pořád učil. Zvláště lidem, kteří propadli. Ti to nejvíce potřebují. Takový žák, který dostane pětku a propadne, by se měl vzpamatovat a možná by to byl nový Einstein, kdyby to vzal za své a řekl si, touto cestou už nemohu jít, já se do toho musím dát jiným způsobem. Takže naše chyby, to jsou odrazové můstky k naší dokonalosti.

„Přibude-li našim úsilím alespoň trochu lásky, nebudeme žít marně“, mívá na

svých novoročenkách probošt poděbradský František Lukeš, milovník umění a ctitel opravdového života. O takové kněze ovšem komunistický režim nestál, proto většinu svého života strávil v nevelké obci na Nymbursku, odkud byly na nejbližší vlakovou zastávku tři kilometry.

„Řekl jsem si, já napíšu něco, co budou lidé číst, co se týká jich samých, v čem se sami najdou a skrze toto čtení mohou být případně i lepší, anebo se nad sebou aspoň zamyslí a vydají se novou a lepší cestou. To je hlavní smysl mé prosté knížky.

Na stařícké faře v Činěvsi žil dlouhá léta. Každý mu byl bratrem. Později vzpomínal, že nerozlišoval členy strany nebo nečleny, věřící, nevěřící nebo lhostejné. Každého pokládal za svého farníka, ke kterému byl poslán. Pokoušel se vytvářet civilizaci lásky. K životu na vesnici, k trampotám a naříkání nad tíží času se

snazil přidávat denně něco, bez čeho se nedá žít, totiž radost.

Po listopadu 1989 se mohl vrátit do centra dění. Byl mluvčím královéhradecké diecéze, vysokoškolským pedagogem, zasedal v komisích biskupské konference v oboru ekumenismu a umění. Stal se také spolupracovníkem Českého rozhlasu v Hradci Králové. Byl autorem nedělních ranních promluv, v publicistických pořadech vyprávěl o velkých osobnostech českých církevních dějin i o svých přátelích, mezi něž patřili Karel Svoboda, Jaroslav Seifert nebo třeba Vladimír Komárek. Koncem února uplyne 105 let od narození P. Františka Lukeše.

Jedna z nejkrásnějších definic víry, se kterou jsem se setkala, zní „*Víra je pták, který zpívá, když noc je ještě temná.*“ Probošt František Lukeš mně ji řekl při jednom setkání v jeho pracovně na poděbradské faře před více než 30 lety. A, jak zaznamenal rozhlasový mikrofon, dodal: „*Jak jsem přišel, tak zas odejdu. Ale chtěl bych všem povědět, že život je úžasný dar. Že to je zázrak. Že to je něco obrovského. Jenom jde o to, dny života naplňovat láskou. Opravdovou láskou. Protože láska je nejvyšší a často jedinou pravdou na tomto světě.*“

Eva Zálešáková)

◀ Výtvarnému umění opravdu rozuměl

(Knižní tipy

Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

Jana Engelbrechtová

Život svaté Radegundy z Poitiers

Princezna, zajatkyň, královna, mniška, léčitelka a světice očima středověkých legend. Publikace medievistky Jany Engelbrechtové přináší první český překlad Radegundiných životopisů, několika básní Venantia Fortunata a komplexní informace o její osobnosti, inspirativním životním příběhu i posmrtné účtě. Brož., 140 s., 199 Kč

Katharina Kunterová, Evi Gasserová

Děti objevují Vatikán

Zábavný i poučný příběh o Vatikánu, papežích a všem důležitém, s čím se můžete setkat v srdci křesťanského Říma. Pojďme s Eliškou, Vojtou a Markem prozkoumat Vatikán tak, jak bychom ho s dospěláky nikdy nepoznali! Tajemná zákoutí papežského státu. Pozoruhodné detaily ze života papežů. Váz., 64 s., 299 Kč

Synodální proces v Královéhradecké diecézi

Před čtyřmi lety jsme se nacházeli na začátku synodálního procesu, který byl vyhlášen Biskupskou synodou pro roky 2021–2023. Metodou konverzáce v Duchu jsme zjišťovali, kde se život církve daří rozvíjet, kde stagnuje, kde je církev schopna odpovídat na znamení doby, kde se naopak uzavírá.

Všichni jsme se učili za chodu. Do léta 2022 jsme byli schopni v jednotlivých diecézích vytvořit syntézu výstupů, materiál, který posloužil k sestavení **národní syntézy**, jež byla představena na Velehradě dne 6. července 2022. Po národní fázi následovala **fáze kontinentální**, která v případě Evropy byla završena setkáním v Praze dne 5.–12. února 2023. Mělo dvě části: setkání národních týmů, na něž navazovalo od 9. února setkání biskupů.

Od dubna 2023 běžela příprava **fáze univerzální**, která nakonec počítala se dvěma plenárními shromážděními biskupské synody – v říjnu 2023 a 2024. Dne 24. října 2024 byl vydán **Závěrečný**

dokument. Má sloužit jako vodítko pro **realizační fázi**, která má svůj daný harmonogram až do října 2028.

Pro první, diecézní fázi synodálního procesu byl ustanoven diecézní tým, který odvedl výbornou práci. Podařilo se tedy oslovit a vytvořit 336 synodních skupin, které se setkaly a zaslaly své výstupy. Ještě jednou děkujeme všem, kdo se do synodálního procesu zapojili!

Začíná realizační fáze synodálního procesu

Pro realizační fázi došlo ke změně diecézního koordinátora, jímž se stal Jan Paseka, generální vikář, i k proměně diecézního synodního týmu, který bude pracovat ve složení: Adam Grabiec, Irena Pečenková, Kamil Pečenka, Ludmila Matysková a Anežka Pavlišová.

Přirozenou pomocí bude i Prokop Brož, delegát pro synodalitu při České biskupské konferenci, který řekl: „Vidím,

(Diecézní synodní tým i s biskupem Janem Vokálem

že to není vůbec automatické, aby lidé pochopili a přijímali otázku synodality, spíše to drhne. Ale ti, kteří již pochopili, ti jsou nadšení. Máme před sebou čas, kdy budeme zjišťovat, jakým způsobem vůbec lidé pobrali tuto velkou výzvu universální Církve. S lidmi, kteří se tomu otevřou a budou chtít pochopit, s těmi bychom rádi pracovali. Rok 2026 máme na to, abychom ve farnostech v naší diecézi zjistili, co už synodálně funguje. Jde opravdu o dílo Ducha Svatého. Je to dílo celé Církve, které je založeno na Kristu a jeho poslání. Celá věc je teologicky ukotvena. A my chceme, abychom v síle Ducha Svatého byli na tomto světě platnou Církví, abychom svědčili o lásce Boha Otce, Syna i Ducha Svatého, která není pasivní, naopak velmi aktivní pro tento svět.“

Na začátek realizační fáze bude nutné se seznámit s tím, o co nyní půjde. Proto připravujeme pro všechny zájemce z řad kněží i ostatních členů našich farních společenství on-line setkání, v němž chceme předložit základní představu o tom, co všechno můžeme během realizační fáze synody o synodalitě tvořit a naplnit.

Synodální proces je založen na víře ve vedení Duchem Kristovým. A tak se můžeme modlit:

*Přijď, Duchu Svatý.
Ty, který probouzíš nové jazyky
a vkládáš nám do úst slova života,
chraň nás, abychom se nestali
muzejní církví,
která je krásná ale nemá,
s velkou minulostí a malou budoucností.
Přijď mezi nás, abychom se
v synodální zkušenosti
nenechali přemoci zklamáním,
nerozřídili prorocství,
abychom všechno nezredukovali
na neplodné diskuse.
Přijď, Svatý Duchu lásky, otevři naše
srdce, abychom naslouchali.
Přijď, Duchu svatosti,
obnov svatý lid věrný Bohu.
Přijď, Duchu Stvořiteli,
a obnov tvář země.*

(Papež František před zahájením synodálního procesu, říjen 2021)

Zdroj: www.bihk.cz)

Papež vyhlásil Jubilejní rok sv. Františka

Jubilejní rok, který byl oficiálně zahájen obřadem 10.1. v bazilice Panny Marie Andělské v Porciunkuli, potrvá do 10.1. 2027 a má být časem duchovní obnovy, návratu k evangeliu a inspirace františkánským ideálem pokoje, chudoby a bratrství.

Jubilejní rok je určen především členům františkánských rodin – Řádu menších bratří, klarisek, františkánských terciářů i dalších společenství inspirovaných spiritualitou sv. Františka. Zároveň je však otevřen všem věřícím, kteří chtějí čerpat z jeho odkazu.

Součástí jubilea bude také možnost získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek (svátost smíření, eucharistie, modlitba na úmysl Svatého otce). V rámci oslav výročí se chystá mnoho důležitých událostí pro poutníky a věřící z celého světa. Mezi 22.2. a 22.3. 2026 budou ostatky svatého Františka z Assisi přeneseny z krypty a vystaveny u papežského oltáře v dolním kostele baziliky sv. Františka, nad kryptou, kde světec odpočívá. Rozsáhlý liturgický a modlitební program se bude odehrávat po celý rok ve františkánských chrámech, bazilikách a místech spojených s životem sv. Františka.

Zdroj: OFM)

(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

Darius Foroux

Mysli jasně

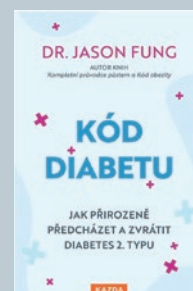

Mysli jasně! je praktický průvodce, který vám pomůže získat klid, nadhled a pořádek ve vlastních myšlenkách. Darius Foroux ukazuje, jak nahradit mentální chaos jasností, lépe se rozhodovat a žít vědoměji. Díky krátkým kapitolám a srozumitelným tipům se kniha snadno čte a nabízí postupy, které můžete začít používat hned. Brož., 152 s., 369 Kč

Jason Fung

Kód diabetu

Jak přirozeně předcházet a zvrátit diabetes 2. typu

Diabetes 2. typu není nevyhnutelný ani nevratný. Dr. Jason Fung vysvětluje, proč klíčem k jeho zvládnutí není více léků, ale pochopení role inzulínu a metabolických procesů v těle. Nabízí praktický, vědecky podložený přístup, který pomáhá zlepšit zdraví, snížit hmotnost a obnovit metabolickou rovnováhu. Brož., 352 s., 499 Kč

Diecézní centrum pro rodinu**Rodina zvládne vše, když je v jejím středu Ježíš**

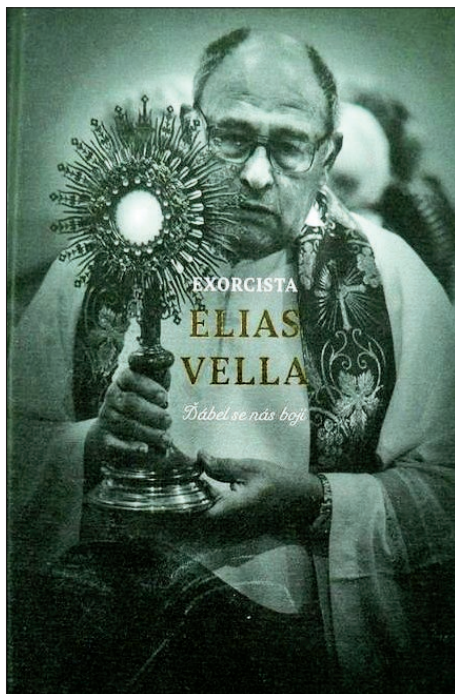
Slova, která jsou nadpisem dnešního příspěvku, v hloubce svého významu zaznívají jako svědectví nejen od mnohých (ne-li většiny) světců, duchovních, řeholníků, ale také – a to hlavně – od křesťanských rodin po celém světě, jejichž středem je Ježíš Kristus. Přijetím svátosti manželství snoubenci naplňují svou touhu a vůli, aby jejich středem byl sám Bůh. Vydávají se na společnou dobrodružnou cestu života, na které nechtějí spoléhat sami na sebe, ale věří, že jejich pomocníkem ve všech časech, dobrých i zlých, bude vždy Ten, který dává život a spasil tento svět. Pro rodiny, které mají ve svém středu Ježíše, se cesta života při všech jejich zápasech a úskalích nakonec stává cestou bezpečnou, která dojde svého cíle.

Takové svědectví nám přináší i nedávno zesnulý, známý exorcista z Maltý Elias Vella († 2022) v knize **Exorcista Elias Vella: Dábel se nás bojí** (v rozhovoru s Martinem Ližičiarem). Svými životními zkušenostmi se snaží pomoci a nabízí praktické rady pro duchovní život. Vysvětluje, jak se má člověk chránit před vlivem zla. Kniha, o které někteří hovoří jako o láskyplném setkání s Bohem skrze otce Eliase, je „povídáním“ o modlitbě, manželství, uzdravování, osvobození a o Panně Marii. Kéž i Vám přinese radost a užitek...

” V knihách se věnujete mnohým tématům, oblast manželství k nim jako by nezapadá. Proč tato volba?

Jedna z hlavních pastoračních aktivit na Maltě je práce s páry. Jsem duchovním ředitelem asociace, která se jmenuje Rodiny pro Krista, takže se zajímám i o spiritualitu rodiny. Když poskytují poradenství, nejčastěji se objevují rodinné problémy. To všechno jsou impulzy, které mě podnítily napsat manuál pro ty, kteří jsou v manželství.

” Co vidíte jako největší problém dnešních rodin?

Nedostatek komunikace. Když je Ježíš uprostřed rodiny, dokáže zvládnout a vyřešit všechny problémy. Když tam ale chybí, její členové se to snaží zachránit vlastními silami a většinou se jim to nepodaří.

” Co znamená „když chybí komunikace“?

Když mluvíme o komunikaci, neznamená to jen mluvení. Je to podělení se, sdílení svých emocí. Mnozí lidé žijí v páru, aniž by se navzájem poznali. Manžel například nechápe, proč je jeho manželka smutná, a manželka neví, proč je její manžel nervózní.

Když za mnou přijde nějaká žena na poradenství, začne si přede mnou otvírat srdce. Řeknu jí: „Řekla jste mi tolik věcí o sobě a svém životě, proč jste je nikdy neřekla svému muži?“ Zarazí se: „Nikdy by mě ani nenapadlo mu o tom říkat. Manžel by mi nerozuměl. Víte, co by mi řekl? Že zbytečně panikařím, přeháním a to by bylo všechno...“

” To zní smutně, ale reálně...

Je to pravda. Proč musí žena vyhledat kněze nebo psychologa, aby vůbec mohla někomu předložit svoje problémy? Vždyť první člověk, který by jí měl pomoci, vyslechnout ji a pochopit, by měl být její manžel. Takové sdílení těžkostí chybí v mnoha manželstvích!

” Může se to změnit?

Velmi málo manželství přijde do bodu, kdy to napraví a začnou mluvit o tom, čím žijí. Vnímám to jako hlavní důvod, který způsobuje rozdělení a rozluky párů. Manželé si také neskládají komplimenty, nemají jeden na druhého čas, prioritou jsou jiné věci, třeba stavět dům, zkrášlovat zahradu nebo řešit úklid.

” Co ještě pozorujete?

V dnešních rodinách není čas si jen tak společně sednout na gauč, spolu si poplákat, smát se nebo si vyznat lásku. Tomu „pomáhají“ televize a internet, když kradou čas, kterého je i tak málo.

” Podle vás je důležité, aby si mladí před svatbou položili tři otázky. První zní: Kdo vám řekl, abyste vstoupili do manželství?

Často bereme mnohé věci jako samozřejmost a nepátráme po jejich významu, nejdeme do hloubky. Neptáme se: Proč se vlastně chci oženit nebo vdát? Nežádka snoubenci neví, jak odpovědět.

” A ti, kteří ví?

Manžel řekne: „Chci být milovaný!“ Manželka také: „I já chci být milovaná!“ Tak se rovnou snoubenců zeptám: „Když se oba berete proto, že chcete být milováni, kdo vás tedy bude milovat? Musíte si na to někoho najít!“ (úsměv)

Všichni si musíme připomínat, že skutečným důvodem k manželství je, abychom se učili milovat toho druhého. Když

miluji, ovocem je, že jsem také milovaný. To je výsledek darující lásky. Když ale žádám, abych byl milovaný, a určuji druhému povinnosti, to není dobrá půda pro pevné manželství.

77 Druhá otázka zní: Proč jsem vybral právě tebe?

Každé manželství je povolání. Není to jen výběr nějaké dívky nebo chlapce. Vybírám si partnera, kterého mi vybral Bůh. Bůh mi ho daroval.

Když řekne: „Vybrala jsem si tohoto chlapce, protože jsem se s ním potkala v nákupním centru,“ nebo „Potkal jsem tuto dívku v kostele,“ je to jen vnější stránka věci. Je to Bůh, který mi tuto dívku nebo tohoto chlapce vybral a jsou pro mě darem.

Vždy to oběma zdůrazňuji. Snoubenci připomínám: „*Tato dívka, kterou máš, je pro Boha velice vzácná. Vylil za ni všechnu svou krev. Takže ji nechce dát do rukou jen tak někomu, ale dává ji tobě a projevuje ti tím obrovskou důvěru!*“

77 Třetí otázka, kterou pokládáte, zní: Proč chcete manželství uzavřít v kostele?

Mnozí snoubenci se berou v kostele jen proto, že se to tak dělá v rodině a vypadá to slavnostněji, a vlastně si ani neuvědomují, k čemu se zavazují. Nemyslí na to, že jde o svátost a Bůh jim touto svátostí říká, aby v manželství udělali, co budou moci, a až jim dojde síla, on jim pomůže. Dá jim sílu vzájemně si odpouštět, podporovat se a vzájemně se uzdravovat.

77 Co to znamená?

Málokdo tomu rozumí, stejně jako lidé neví, že mohou být uzdravovateli svých dětí. Často ke mně přichází maminky, abych se modlil za zdraví jejich dětí, a já to samozřejmě udělám. Ale nezapomenu se jich zeptat:

„*A vy jste to už zkusily? Položili jste ruku na svoje dítě a modlili jste se za něj v rodičovské autoritě, kterou máte od Boha? Vy jste pomazané pro tuto službu, vy můžete uzdravovat svoje rodiny.*“ Mnozí neví, že tuto moc mají skrze svou svátost manželství.

připravil Andy Loos)

(Pokračování v březnovém Adalbertu)

Diecézní centrum pro mládež

Mládež vikariátu Kutná Hora

Náš vikariát se nachází na úplném západu královéhradecké diecéze. Vikariátním kaplanem pro mládež je P. Michal Šramko. Slouží ve farnosti Kutná Hora, kde působí jako farní vikář. Zároveň i vyučuje na Církevním gymnáziu v Kutné Hoře hudební výchovu a náboženství.

Vikariátními zástupci jsou Pavel Vocl a Alžbeta Hrabčáková. Oba dva vykonáváme tuto službu ani ne půl roku, jsme tedy čerství v tomto oboru. I přesto se nám ale dobře spolupracuje. Naše mládež se pravidelně setkává v Kutné Hoře, Čáslavi a Poděbradech nejčastěji v intervalu čtrnácti dnů. Společenství jsou rozdělena podle věku do několika sekcí.

Abychom se jako vikariát měli možnost více poznat navzájem, inspirovat či zažít společný čas ve společenství, plánujeme, aby se každý rok uskutečnila alespoň jedna akce většího typu. Jedná se například o Vikariátní setkání mládeže, pořádané většinou na podzim.

Snažíme se také zpříjemňovat mše svaté naším zpěvem. Fungují zde scholy

jak v Čáslavi, tak i v Kutné Hoře, které zpívají několikrát do roka při mládežnickém setkávání nebo při nedělních slavnostech.

Jedna z akcí, kterou náš vikariát pořádal, bylo listopadové Vikariátko. 22. listopadu jsme se sešli krátce před polednem v Čáslavi na faře. Přišlo nás celkem dost,

víc než dvacet mladých, což považujeme za velký úspěch. Zahráli jsme si několik seznamovacích her a vydali se na čáslavskou kostelní věž. Schodů bylo mnoho, nebojte se, zvládli jsme to, a už za pár minut jsme se kochali výhledem na okolní krajinu a nedaleké vesničky. Následoval oběd v podobě sekané s chlebem a pak už hurá, odpolední program. Hráli jsme únikovku v blízkosti fary za pomoci mobilní aplikace Get Out Fun, řešili jsme různé hádanky a podle nich hledali zase místa další.

Poté byl program opět uvnitř. Další hry po skupinkách a jako zlatý hřeb programu přijel P. Pavel Jäger, který si připravil zajímavou přednášku na téma Vězení. Dozvěděli jsme se mnoho věcí, o kterých jsme dosud netušili, a po skončení přednášky jsme se odebrali do kostela. Zde začala v 18:00 mše svatá. Po skončení mše jsme už jen uklidili faru do původního stavu a jelo se domů. Díky vám všem, kteří jste přišli.

za vikariát Kutná Hora
Pavel Vocl a Alžbeta Hrabčáková)

Katechetické a pedagogické centrum**Slovo, které roste – program na postní dobu**

Postní doba nás každý rok znovu zve ke zpomalení, tichu a rozjímání. Rádi bychom vám v tomto roce nabídli postní program, který navazuje na postní aktivitu nazvanou Nech promluvit ticho (<https://www.bihk.cz/biskupstvi/katecheticke-pedagogicke-centrum/katecheze/doba-postni-velikonoce>). Ta obsahuje jednu jedinou výzvu na každý den postní doby - najít si pět minut, ve kterých zůstanou děti samy se sebou a s Bohem. Pokud jste si touto výzvou prošli, jistě víte, jak náročné je v této dnešní době ušetřit z času, který máme, pět minut jen pro sebe. V novém postním programu nazvaném Slovo, které roste, navazujeme na tento program, jen přidáváme krátký biblický úryvek. Každý týden postní doby dostávají děti jednu až dvě věty, které je zvou k rozjímání. Nejde o vysvětlování ani rozbor, ale o chvíli, kdy mohou být samy se sebou a s Božím slovem. Z rozjímaného úryvku si pak každý vybere jedno slovo, které jej oslovilo a zapíše jej na palmový lístek. Během postní doby tak vznikne několik palmových lístků, které na konci vytvoří palmovou ratolest. Ratolest plnou slov, která se dotkla našich srdcí.

Tato palmová větvička nevzniká najednou. Roste pomalu. Týden po týdnu. Stejně jako náš duchovní život. Tak, jak o tom mluví svatá Terezie z Avilly. Palma neroste díky hojnosti vody, ale díky vytrvalosti. A její plod není pro ni samu, ale pro druhé. Datle – plod palmy – je sladká až tehdy, když projde dlouhým zráním na slunci. I duchovní plody se často ukážou až později.

Palmová větvička na konci postní doby tak není jen výtvarným symbolem, není jen větvičkou, kterou vítáme příjezd Mesiáše. Je také připomínkou, že Boží slovo v nás pracuje, i když to není hned vidět. A že to nejcennější často roste skrytě.

Postní program Slovo, které roste, naleznete na našich stránkách Katechetického a pedagogického centra www.bihk.cz.

Markéta Rumpíková)

(Pozvánka**Diecézní centrum pro seniory**

Zveme vás na naše akce – neváhejte, poslední volná místa!

■ **27. 4. – 2. 5. 2026 Duchovně-ozdravný pobyt v termálních lázních Velký Meder s biskupem Josefem Kajnekem**
Novinkový luxusní ozdravný pobyt v termálních lázních Velký Meder na jižním Slovensku! Pobyt v krásných apartmánech v blízkosti termálního koupaliště, plná penze, vstupy do lázní během celého pobytu, dvě procedury. Mše sv. a promluvy s biskupem Mons. Josefem Kajnekem! Během zájezdu navštívíme nejvýznamnější duchovní místo Maďarska Ostrihom a nejstarší poutní místo Slovenska Marianka. **Aktuálně poslední volná místa, doporučujeme neváhat!**

■ **13.–20. 5. 2026 Letecký zájezd na Sicílii s návštěvou Liparských ostrovů**
Novinkový atraktivní zájezd, budeme poznávat historii a krásnou přírodu, putovat po stopách velkého světce apoštola Pavla a také sv. Lucie (Syrakusy) a sv. Agáty (Catanie), vydáme se k dominantě ostrova, sopce Etně, navštívíme půvabné město Taormina a zavítáme také na Liparské ostrovy. Chybět nebude relax, koupání a další. Ubytování v **** hotelu s vnitřním bazénem nedaleko moře a přímé lety máme pohodlně z Prahy přes den! **Příhlášky co nejdříve, kapacita se plní.**

Kontakt

Diecézní centrum pro seniory
Hradec Králové
tel.: 737 215 328, 734 435 360,
e-mail: dcs@bihk.cz
www.simeon.cz

Diecézní centrum pro seniory

Bůh počítá s každým člověkem ...

Do Otcova domu se začátkem ledna ve věku 97 let vrátil římskokatolický kněz **P. Miloslav Fiala O. Praem**. Jeho myšlenky byly originální, jeho role průkopnická. Byl prvním redaktorem náboženských pořadů Československého rozhlasu (později Českého rozhlasu). Od 1. ledna 1991 byl současně tiskovým mluvčím Československé biskupské konference a ředitelem jejího tiskového střediska, které založil. Po rozpadu Československa pokračoval jako tiskový mluvčí České biskupské konference, a to až do roku 1996, a do roku 1998 rovněž jako ředitel tiskového střediska ČBK.

„Byla to hezká služba dobré věci, a hlavně člověk musel být stále pravdivý, nejenom ve svém vyjádření, ve svém myšlení, ale především v životě. Takže i od toho jsem se hodně naučil,“ řekl mi v jednom našem rozhovoru.

(P. Miloslav Fiala O. Praem.

Člověk s noblesou

Znala jsem otce Miloslava (mimochoodem nomen omen, význam jeho jména je slavný milostí) dlouhé roky. Ráda vzpomínám na milé setkání na pražském Spořilově. Miloslav Fiala mě ve svém řadovém domku přijal s noblesou dnes nevídanou. Rozhovor s ním byl plný vzpomínek. Na lidi, kteří formovali život kutnohorského rodáka. Na cestu do řádu, protože jeho druhé jméno Michael je svědectvím o příslušnosti k premonstrátům. Na pražské metro, které pomáhal zbaven státního souhlasu budovat. A samozřejmě na Hradec Králové, jeho první kněžské místo.

První působiště: Hradec Králové

Ono se říká, že první působiště po vysvěcení na kněze je jako první láska, na to že se nezapomene. Město znal jako působiště svých učitelů, kněží v později zrušeném semináři. Sám v srdci rodné diecéze působil pouhé dva roky a čtvrt.

Napětí mezi státními úřady a jím bylo příliš velké, takže obě strany uznaly, že dál už to takhle nepůjde. Bylo to v září 1974. V katedrále Svatého Ducha, kde měl poslední bohoslužbu, nastoupil celý chrámový sbor pod vedením Jiřího Strejce a udělali z toho slavnostní mši. Až se mu prý tenkrát trochu zadrhnul hlas, ale ustál to. Genius loci Hradce Králové vnímal otec Miloslav z celé své duše. Byl rád, že se po letech čekání a vandrování světem konečně dostal k oltáři. Lidé, se kterými jsem měl tu čest se v srdci diecéze setkat, byli povahy ryzí, říkával. A taky, že východní Čechy pro něj byly vizitkou češství, poctivého ducha a spolupráce.

Založil ilegální kroužek mládeže, tajně učil děti náboženství, buď ve svém bytě nebo v rodinách. Rád vzpomínal na doktora Josefa Hájka, sekretáře biskupa Mořice Píchy, profesora církevních dějin a křesťanské archeologie. Navštěvoval taky Karla Otčenáška na jeho štacích v Předlicích a později v Trmicích. Ještě před tím, když se pan arcibiskup vrátil

z kriminálu a pracoval v opočenské mléčárně, jezdil za ním domů do Českého Meziříčí. To všechno byly vlivy, které se sčítaly. Dávaly mu sílu a odhodlání, jak si počínat na místě, kam ho Pán Bůh postavil. Zkušenosti k nezaplacení. Ale Hradec Králové byl místem, kam se Miloslav Fiala rád a s láskou vracel. Odnesl si z Hradce Králové krásné vzpomínky a svazky přátelství. Čas je proti tomu bezmocný, zůstávají stále.

P. Fiala a Diecézní centrum pro seniory

Bylo požehnáním, když souhlasil se spoluprací s Diecézním centrem pro seniory. Léta byl jejich průvodcem po cestě mnohdy nelehkým životem. Moudrými slovy k nim promlouval na webových stránkách pro aktivní třetí věk Simeon.cz. Jak se sami můžete přesvědčit, Veronika Čepelková s ním natočila nejedno originální zamyšlení. Dnes už jsou ta videa jenom vzpomínkou, kterou si rádi budeme připomínat. Skutečnosti, které se nepřipomínají, zapadnou. A časem jako by ani nebyly.

„Stárnutí může být cestou ke světlu,“ trpělivě vysvětloval. V Lukášově evangeliu čteme o jeruzalémském Simeonovi, spravedlivém a bohabojném, který očekával s nadějí Mesiášův příchod. Víra mu umožnila setkání s malým Ježíškem, když ho rodiče přinesli do chrámu, a on plný radosti děkuje Bohu, že jeho oči uviděly spásu připravenou všem národům. Je proto naplněn světlem jako důkaz pravdivosti 92. žalmu: *„Ti, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponesou plody, zůstanou statní a svěží.“*

Morální autorita a mimořádně laskavý člověk, se kterým byla radost pobýt. Takový byl P. Miloslav Fiala. Děkujeme. Nezapomeneme.

(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Petr Karas

Příběhy neobyčejné odvahy

Příběhy několika lidí, kteří v extrémních podmínkách osvědčili odvalu, vytrvalost i věrnost zásadám. Ernest Shackleton obstál v zápase s ledovou pustinou u břehů Antarktidy. Desmond Doss se stal prvním vojákem, který za svou statečnost obdržel Medaili cti, aniž by vzal do ruky zbraň. Josef Hasil byl noční mûrou strážců hranic i Státní bezpečnosti. Joe Simpson dokázal po těžkém zranění zvítězit v boji o život uprostřed jihoamerických And. Immaculée Ilibagiza zázračně přežila tři měsíce trvající genocidu ve Rwandě. *Brož., 148 s., 299 Kč*

Vavřinec od Vzkříšení

Žít v Boží přítomnosti

Bratr Vavřinec OCD sloužil v pařížském klášteře karmelitánů jako kuchař, díky své spiritualitě života v Boží přítomnosti dospěl k mimořádné duchovní zralosti, takže se stal vyhledávaným duchovním průvodcem. Knížka jeho myšlenek na dané téma vychází ve stále nových vydáních. *Váz., 152 s., 299 Kč*

(Bohoslovce v misiích můžete podpořit prostřednictvím PMD sv. Petra apoštola

Staňte se dárce a pomozte bohoslovcům v misiích

Kněz je pro nemocné či zoufalé lidi v misiích první osobou, na kterou se obracejí. V krizových případech hledají prvotní naději, útěchu a jistotu právě u řeholníků a kněží. Bohoslovci v afrických seminářích jsou připravováni k tomu, aby dokázali být soběstační a uměli si poradit v jakékoliv situaci.

Jak pomoci bohoslovcům? Nabízíme vám dvě možnosti dárčovství: **Dárčovský program** (libovolná podpora) a **Dárčovský program Adopce seminaristy** (systematická podpora poslední fáze kněžské formace v bohosloveckém semináři).

Jak se zapojit do programu?

1. Přihlaste se do aktivity PMD Dárčovství (zavolejte do Národní kanceláře). Dárčovský program umožňuje časově neomezenou či jednorázovou podporu v libovolné výši. **Stačí zaslat jakýkoliv dar na č. účtu 72540444/2700 s VS 30.**

2. Pokud se rozhodnete podpořit celou závěrečnou fázi kněžské formace, využijte náš Dárčovský program Adopce seminaristy. Věnováním minimálně 15 tisíc korun ročně po dobu čtyř let přispějete na polovinu nákladů, které seminář musí vynaložit na vystudování jednoho budoucího kněze. Za to v případě zájmu získáte informace o konkrétním studentovi,

včetně modlitební kartičky s fotografií a jménem studenta. Dárci mohou být jednotlivci, rodiny, společenství i farnosti, lze podporovat také více studentů.

Dnes by bez příspěvku PMD SPA ze sbírek Národních kanceláří PMD po celém světě, bylo mnoho seminářů nuceno zavřít své brány. Vznik nových, naléhavě potřebných seminářů by byl obtížný nebo dokonce nemožný a mnoho mladých lidí schopných stát se dobrými kněžími, by se ocitlo v situaci, kdy by se museli vydat jinou životní cestou.

Za vaši štědrost ze srdce děkujeme!

Přihláška a další informace na webu: www.missio.cz/adopce-seminaristy/

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové

+420 604 838 882

www.missio.cz

Odlehčovací služby Červánky navrací úsměv na tváři

Pardubická Charita podpořila z výtěžku Tříkrálové sbírky výstavbu Centra sociálních služeb v Holicích, jehož součástí je odlehčovací služba a v budoucnu také zázemí mobilního hospice. Na jeho vybavení poputuje i letošní tříkrálová koleda. Díky tomu a veškeré další podpoře může Charita přinášet úlevu, naději a úsměv na tváři více lidem. Jednou z klientek pobytové odlehčovací služby je paní Kateřina, o kterou doma pečují po těžké nemoci.

Před rokem se život paní Kateřiny obrátil naruby. Po těžké mrtvici ochrnula na polovinu těla. Z aktivní, usměvavé ženy, která milovala procházky, pečeni pro vnoučata a péči o svůj domek, se najednou stala žena odkázaná na pomoc druhých. Její syn, samoživitel, se o ni staral doma sám – odmítl ji dát do ústavu, i když péče byla náročná.

Únava ale narůstala a s každým dalším dnem syn paní Kateřiny cítil, že mu docházejí síly. Přesto se nechtěl vzdát. Když se dozvěděl o našich pobytových odlehčovacích službách a rozhodl se využít naši pomoc, zjistil, že to není o tom „někoho odložit“, ale o tom dovolit si na chvíli vydechnout.

Když ji přivezl, držel ji za ruku. Hned u dveří je přivítaly pečovatelky s klidem a laskavostí, které dokázaly rozptýlit všechny obavy. Paní Kateřina si odpočinula, zahřála se bramborovou polévkou a večer usnula v čisté, voňavé posteli. Po pár dnech se v očích paní Kateřiny objevila jiskra a po dlouhé době se opět usmívala. „Mami, ty se směješ,“ řekl tiše syn. Bylo v tom všechno – úleva, radost i vděčnost.

Nové moderní Centrum sociálních služeb v Holicích od 1. ledna nabízí ambulantní i pobytové odlehčovací služby seniorům a lidem starším 18 let se sníženou soběstačností. Pečující si mohou odpočinout či vyřídit své záležitosti s jistotou, že o jejich blízké je dobře postaráno. Foto: Oblastní charita Pardubice

Podobné příběhy nám každý den potvrzují, že odlehčovací služby mají hluboký význam. I proto máme velkou radost, že díky veškeré podpoře můžeme rozšířit odlehčovací služby v pobytové

i ambulantní formě také do Holic, díky čemuž budeme moci přinášet úlevu, naději a úsměv na tváři ještě více lidem.

Una Sauka

Tříkráloví koledníci z Holic. Foto: Oblastní charita Pardubice

**Děkujeme vám za podporu Tříkrálové sbírky.
Díky vám můžeme pomáhat tam, kde je potřeba.**

Více o této službě na www.pardubice.charita.cz.

Tříkrálová sbírka 2026 v naší diecézi

Na Tři krále se vypravili koledníci do ulic Hradce Králové a na cestu jim v katedrále sv. Ducha požehnal biskup Jan Vokál. Foto: Vojtěch Homolka

V Pardubicích odstartoval sbírku průvod tří královen z Apolenky společně s koledníčky, kterým dal požehnutí arciděkan Jan Uhlíř. Foto: Kryštof Matula

Den Tříkrálový s legendární hrou Čtvrtý z mudrců a živými zvířátky na zasneženém náměstí v Havlíčkově Brodě spojil lidi všech generací. Foto: Aneta Maclová

Tradiční tříkrálový průvod s koňmi a živým betlémem v sobotu 10. ledna v Poličce také provázela pořádná chumelenice. Foto: Oblastní charita Polička

Ani chladné počasí králům z Němčic u Litomyšle nevadilo. S radostí zpívali a koledovali dům od domu. Foto: Farní charita Litomyšl

Děkujeme všem lidem za vlídné přijetí koledníků a štedré dary pro potřebné, kterým Charita pomáhá. Foto: Farní charita Litomyšl

Tříkrálovka pomáhá a šíří dobro už pošestadvacáté

Navzdory mrazivému počasí a chumelenici přinesli koledníci radost, přání a tříkrálové požehnání do tisícovek domácností, kolemjdoucím, dětem ve školkách, pacientům v nemocnicích a seniorům v domovech. Děti si na koledě užily pravou zimní atmosféru, lidé jim nabízeli čaj pro zahřátí a sladkosti. Děkujeme statečným koledníkům za pomoc se sbírkou, lidem za jejich vlídné přijetí a také za dary do kasičky na pomoc potřebným a nemocným.

Tříkrálová sbírka je tradice, která propojuje všechny generace, zahřeje u srdce a pomáhá. Dokáže nadchnout i děti a mladé pro dobrou věc. „*Koleda nás baví, rádi pomáháme nemocným a děláme radost lidem. Je to dobrá věc,*“ odpovídaly děti z Chrudimi koordinátorce na otázku, proč chodí koledovat a co jim to dává.

Koledu zpestřily rozmanité akce

V Hradci Králové požehnal koledníkům na cestu biskup Jan Vokál na Tři krále v katedrále Sv. Ducha. Ten den zahájili sbírku také v Pardubicích, průvodem „tří královen“ na koních v doprovodu koledníků, kterým dal požehnání arciděkan Jan Uhlíř na Pernštýnském náměstí. Tradiční průvod s koňmi a živý betlém zahájil sbírku v zasněžené Poličce v sobotu 10. ledna. Tentýž den ožilo náměstí v Havlíčkově Brodě Dnem Tříkrálovým s hrou „Čtvrtý z mudrců“ a živými zvířátky. Tříkrálové koncerty zazněly na mnoha místech. V Litomyšli se prodávalo i tříkrálové pivo.

Charity pořádají také akce pro koledníky za odměnu - například kino v Hradci Králové, Dobrušce, Jičíně, Chrudimi nebo Poličce, divadlo na Orlickoústecku a bruslení v Litomyšli. Na tříkrálovém Instagramu si můžete prohlédnout videa, která děti natočily do kolednické soutěže. Doufáme, že se vám líbí i nové tříkrálové webovky a spot *Opravdoví koledníci = opravdová pomoc* na sociálních sítích.

Komu sbírka pomůže

Tříkrálová sbírka pomůže nemocným a potřebným především v regionech, kde se koná. Část výnosu sbírky bude věnována na rozvojovou a humanitární pomoc do zahraničí.

Například hradecká Oblastní charita z výtěžku sbírky podpoří domácí hospicovou péči a dostavbu lůžkového hospice ve Stěžeřích. V Hospici Anežky České v Červeném Kostelci opraví zařízení a vybavení pro péči. Pardubická Charita použije vykoledované peníze na vybavení nového Centra sociálních služeb v Holicích a Farní charita Litomyšl na provoz služby Podpora pěstounské rodiny. Poličská Charita nejvíce podpoří vznikající službu TVIDDO pro děti s duševními obtížemi a Charita v Kutné Hoře

(Koledníci z Chrudimi rádi koledují pro druhé. Letos rozdávali lidem radost a do kasičky vybírali dary na spolehlivou dodávku pro rozvoz pomůcek a služby chrudimské Charity. Foto: Klára Blahová

nové Centrum Kampánovka pro rodiny dětí se zdravotním znevýhodněním. Orlickoústecká Charita podpoří přístavbu Centra sociálních služeb v Lanškrouně a Charita v Nových Hradech u Skutče pořídí úspornou fotovoltaiku pro Dům sv. Anežky v Hlinsku. Ve Dvoře Králové nad Labem a Havlíčkově Brodě zafinancují nové potřebné zázemí pro charitní služby.

Mnohé naše Charity poskytnou také přímou pomoc rodinám s dětmi a potřebným v nouzi v regionu. Část výtěžku věnují i na dobročinné projekty pro chudé v Indii, které realizují partneri hradecké Diecézní charity. Přehled všech záměrů a výsledky Tříkrálové sbírky na www.hk.caritas.cz a www.trikralovasbirka.cz (v době uzávěrky ještě výsledky nebyly známy).

Děkujeme vám za každý dar!

Pokud vás tři králové nezastihli, můžete přispět do online pokladničky na www.trikralovasbirka.cz a podpořit Charitu, která pomáhá přímo ve vašem regionu. Online koleda běží po celý rok.

Pokračování na následující straně >

**Děkujeme všem dárcům za štědrost a solidaritu.
Díky vám můžeme pomáhat tam, kde je potřeba.**

► Pokračování z předcházející strany

Tříkrálovou sbírku lze podpořit také dárcovskou SMS: DMS KOLEDA 30 (60, 90 nebo 190) na číslo 87 777. Poděkování patří i všem divákům, kteří je poslali v průběhu Tříkrálového koncertu 4. 1. na ČT1. Více také na www.trikralovasbirka.cz, tříkrálovém Facebooku a Instagramu.

Děkujeme mnohokrát všem koledníkům a dobrovolníkům za pomoc se sbírkou – farníkům, školákům, skautům, jednotlivcům i celým rodinám. Díky rovněž všem farnostem, institucím, obchodům a provozovnám za umístění statických kasiček.

Více na www.hk.caritas.cz, na stránkách Charit a na Facebooku.

Jana Karasová)

(AKTUALITY

Aktuálně z pardubické Charity

Pardubice, Holic: Oblastní charita Pardubice od 1. ledna poskytuje ambulanci a pobytové odlehčovací služby Červánky i v novém Centru sociálních služeb v Holicích. Poradna pro pečující pardubické Charity nabízí bezplatné odborné poradenství všem, kdo se starají o své blízké. Pomůžeme vám zjistit, na jaké dávky máte nárok, kde si půjčit pomůcky nebo jaké služby vám usnadní péči. Kontaktujte Bc. Helenu Málkovou, DiS., tel. 605 146 175, e-mail: hmalkova@charitapardubice.cz. Charitní půjčovna nabízí také širokou škálu kompenzačních pomůcek, které usnadňují domácí péči. Najdete ji v Pardubicích – tel. 777 756 099 a v Holicích – tel. 777 756 098.

Pardubická Charita do svého týmu přijme i nové kolegy do péče o děti, seniory nebo osoby v nouzi. Hledá například pečovatele a pečovatelky, osobní asistenty, řidiče, všeobecné sestry či dobrovolníky na doučování. Aktuální nabídku pozic najdete na www.pardubice.charita.cz.

Una Sauka)

KALENDÁŘ AKCÍ

Holice

Výstava „Štafeta dobra“

■ 3. – 27. 2., kostel sv. Martina. Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku® hradecké Diecézní charity.

Adopce na dálku pohledem zblízka

■ 3. – 27. 2., Kulturní dům (Holubova 768). Zveme vás také na vernisáž výstavy fotografií kameramana TV Noe Martina Šoltyse v úterý 3. 2. v 18 hod. Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Premiéra filmu Blízkost na dálku na TV Noe

HK: Krátký dokumentární film Blízkost na dálku, který představuje působení Diecézní charity Hradec Králové v Indii, měl o Vánocích premiéru na TV Noe. Dokument, který vznikl celý poslední rok, přibližuje, v jakých podmínkách žijí děti zapojené do Adopce na dálku, a představuje některé absolventy projektu.

„Na vlastní oči jsme v Indii viděli malé stísněné domky, jejichž obyvatelé nemají stabilní dodávky elektřiny a vody. Potkali jsme sirotky a polosirotky, kteří mají omezený přístup ke vzdělání. Chtěli jsme tuto zkušenost zprostředkovat široké veřejnosti v České republice, proto se naši poslední monitorovací cesty zúčastnil i kameraman TV Noe,“ říká ředitelka hradecké Diecézní charity Anna Maclová. Film je také poděkováním všem dárcům, kteří už 25 let podporují vzdělávání chudých indických dětí. Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Vojtěch Homolka)

(Vánoční dar do andělíčka od dětí z MŠ Pohádka v Kutné Hoře. Foto: Oblastní charita Kutná Hora

Poděkování za vánoční sbírku kutnohorské farnosti

Kutná Hora: Děkujeme všem, kteří o vánočních svátcích přispěli do pokladničky andělíčka v kostele sv. Jakuba a při bohoslužbách v tomto kostele a chrámu sv. Barbory. Štedrost a otevřená srdce pomohou spolufinancovat rekonstrukci vily v Kampánově ulici a podpoří tak služby rané péče a aktivizační službu pro rodiny s dětmi se zdravotním znevýhodněním ve Středisku Na Sioně. Celková částka, kterou farnost z vánoční sbírky věnuje kutnohorské Charitě, je rovných 100 000 Kč. Tato pomoc je pro nás velkým povzbuzením a svědectvím o tom, že dobro přesahuje hranice farního společenství. Více na www.kh.charita.cz.

Marcela Mommersová)

NABÍDKA PROGRAMŮ 2026

Dům sestry Elišky v Hoješíně u Seče

Možnost ztišení a duchovního načerpání po celý rok

Nabídka dovolené pro farnosti a rodiny (*ubytování – klášter, domky, chata, stan*)

Pobožnost prvních pátků: 2.1., 6.2., 6.3., 1.5., 5.6., 3.7., 4.9., 2.10., 6.11. a 4.12.

Jarňáky pro rodiny: 1.- 6.2., 8.-13.2., 15.-20.2., 22.-27.2., 1.-6.3., 8.-13.3.

RelaxTime pro maminky s předškolními dětmi: 18.5.- 21.5., 8.6.-11.6., 21.9.-24.9.

- 17.1. Supervizní a kazuistický seminář pro učitele**
- 8.2. Duchovní obnova „Bez Ducha Svatého... ani ránu“**
Vede Kateřina Lachmanová, mši sv. celebruje o. Jan Paseka
- 13.2.-15.2. Víkendové zastavení pro manžele** (program pro děti)
Vede o. Dmytro Romanovský a Hoješínská rodina
- 13.3.-15.3. nebo 20.3.-22.3. Rekolekce pro manžele** s *Ligou pár páru*
- 2.4.-5.4. Velikonoce v klášteře**
- 22.5.-24.5. Zážitkový víkend otec-syn(ové)**
Vedou chlapi z Hoješínské rodiny
- 30.5. Den dětí s Force Charity**
- 21.-26.6. Duchovní cvičení v duchu sv. Františka**
Vede o. Bernardin Šmíd OFM (exercicie je možné si soukromě prodloužit)
- 26.6.-28.6. Duchovní setkání manželů** (program pro děti)
Vede o. Jan Linhart, PhDr. Vlastimil Sojka a super tým
- 9.10.-11.10. 5.7.-11.7. „The Chosen“ - tábor pro děti 7-12 let**
Vede Tom + super tým
- 25.8.-29.8. Horizont Two – setkání mladých 15-19 let**
- 4.9.-6.9. Víkend pro kluky 7-17 let** (dělený program)
Vedou Příbylovi z Čáslavi a o. Josef Roušar
- 11.9.-13.9. Víkend pro holky 7-12 let**
Vede o. Josef Roušar, sestry františkánky a tým
- 23.-25.10. Víkend pro holky 13-17 let**
Vedou mladé sestry OSF
- 8.11. Svatomartinské odpoledne**
- 29.11. Adventní duchovní obnova**
Vede SM Zdislava Nosková OSF
- 6.12. Zahájení výstavy betlémů** (výstava potrvá do 6.1.2027)
- 28.12. Živý betlém** od 16:15

Nabízíme besedy a programy pro farnosti, pro birmovance a vzdělávací programy pro školy.

J
S
M
E
T
U
S
B
O
H
E
M
P
R
O
V
Á
S

KURZ ČTENÍ BOŽÍHO SLOVA V LITURGII

— FARNOST Žamberk —

Boží slovo a kultura řeči aneb služba Božímu slovu

Také přemýšlíte nad tím, co udělat, aby se Boží slovo ve své plné moci dotklo nás i těch okolo nás? Jestli ano, přijměte pozvání na páteční večer a sobotní celodenní kurz, který bude věnován Božímu slovu. Budeme cvičit náš mluvený projev i schopnost naslouchat Božím vzkazům. Kurzem nás provede MgA. MARTINA PAVLÍKOVÁ, pracovnice Arcibiskupství olomouckého.

6. - 7. 3. 2026

V pátek 6.3. od 17:00 hod. mše svatá ve farním kostele sv. Václava Žamberk.
Následně proběhne setkání na přilehlé faře „Boží slovo a kultura řeči”
– mluvený projev jako prostředek srozumitelného předání
Božího slova, úvod a praktická cvičení.

V sobotu 7.3. od 9:00 hod. kurz čtení Božího slova. Sejdeme se na faře.
Praktické čtení – možnost procvičit si čtení přímo v liturgickém prostoru
a na mikrofon v kostele sv. Václava.

dobrovolný příspěvek vítán

Rezervace: Michaela Foglová tel.: 737 549 125

Teplý oběd v sobotu zajištěn 150,-Kč/osoba, hlase při rezervaci.